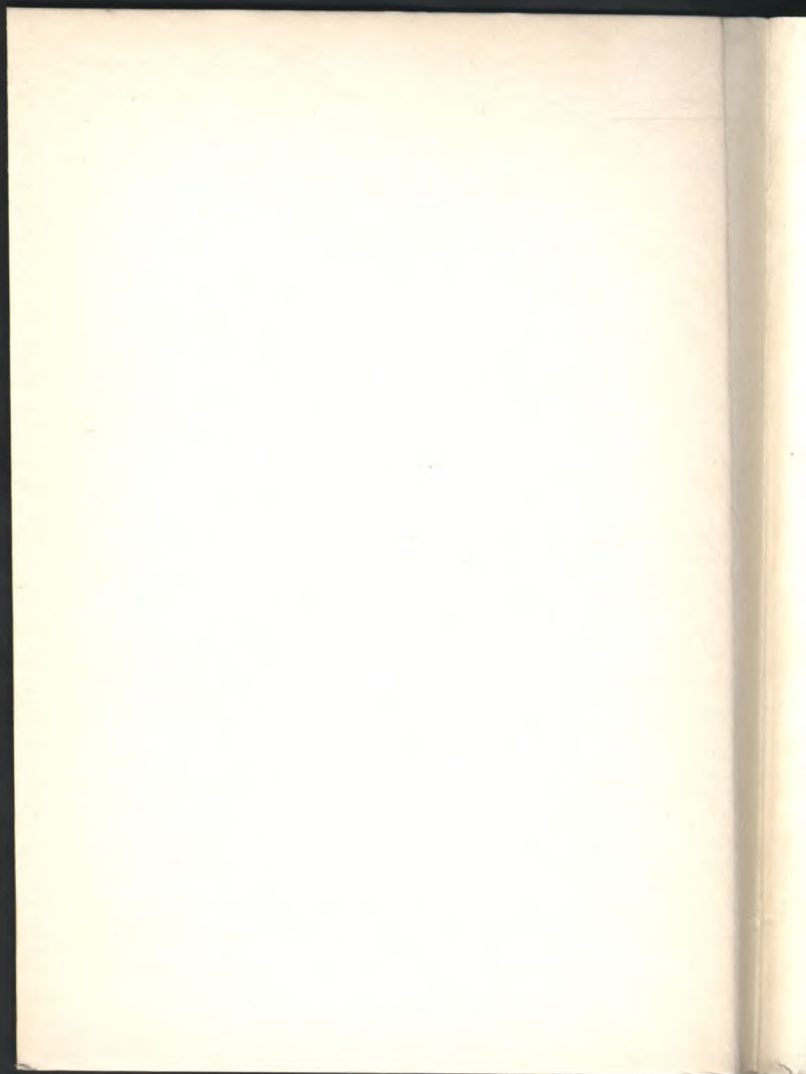
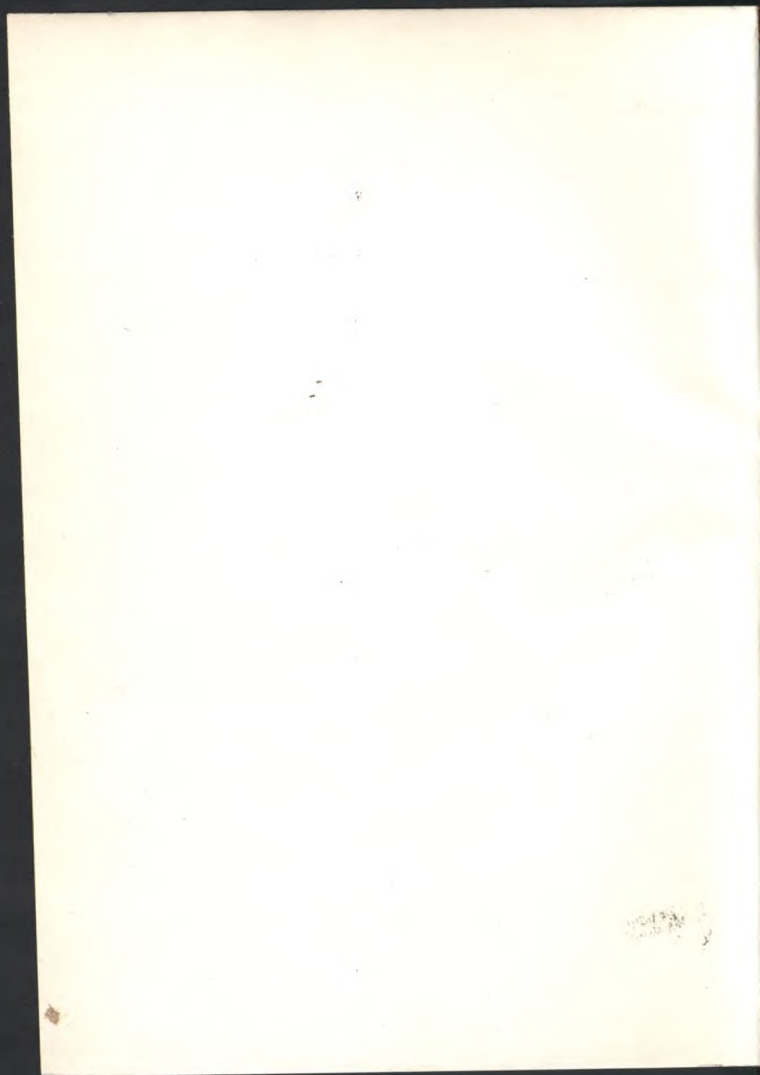

12202

/III.17.

2.202

A REGÉNYTÁR

ÖKÉS ^{III. 17} AZ ÖDÖGSZIGETRŐL

IRTA
G. FORSTER

10
FILLÉR

A Függetlenég Hódító Útja 2 ÉV ALATT

<i>Összesen</i>	1933. április	1933. október	1934. január	1935. január
1933. II. 16	55.000	100.000	130.000	165.000

A Függetlenég Hódító Útja
Függetlenég Hódító Útja
Ön is eld!

TARKA REGÉNYTÁR

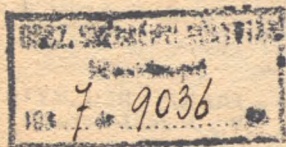
Szökés az ördögszigetről

IRTA:

G. FORSTER

12.202/III. 17

BUDAPEST, 1937 APRILIS HÓ 29.

III. évfolyam

17. szám

bc

A Tarka Regénytár: eddig megjelent kötetei:

I. ÉVFOLYAM.

1. F. G. Beery: Az 1501 lakat temploma.
2. Paul Thomas: A Sárga Örvény.
3. G. Forster: A titokzatos S/7.
4. L. Conder: Az álarcos lovas.
5. O. Wood: Az átoksziget kincse.
6. G. Forster: Embervásár Abessziniában.
7. Kondor L.: Egy különös végrendelet.
8. E. A. Rodriguez: A hallgatás hajója.
9. Ifj. Lázár L.: A pam-pák ördöge.
10. G. Dawes: Merénylet a taxiban.
11. G. Forster: Életre-halálra Abessziniában.
12. Kertész M.: A tönkremenő.
13. E. A. Rodry: Találkozás a halállal.
14. G. Forster: A négus kincses földjén.
15. S. France: A vörös bilincs.
16. Paul Thomas: Titokzatos hatalom.
17. Komáromy Z.: Párba a pestissel.
18. E. Thompson: A gyilkos fák szigete.
19. Franz Schulz: Abessziniá poklában.
20. E. Rolph: Az ismeretlen ellentél.
21. O. Burton: Jimmy bosszút áll.
22. L. Grawe: Életfogytiglan.
23. Ifj. Lázár István: Pam-pák fia.
24. L. Chiron: Yvonne regénye.
25. Juhász L.: Vissza az életbe.
26. O. Green: Titkos szolgálat.

Kaphatók a **TARKA REGÉNYTÁR** kiadóhivatalában VIII., József-körút 5. III. emelet

A Tarka Regénytár előfizetési ára: félévre P 250.
Postatak. befizetési lap száma: 5346. és 4937.

I. FEJEZET.

Az esküszéki terem felmorajlott. Kiváncsi arcok hajoltak egymás felé. Valahol egy asszony halkán felsikoltott. Az ujságírók komor arccal hajoltak jegyzőtömbjeik fölé.

Az elnök kalapácsa koppant az asztalon.

— Dávid Gernier... álljon fel!

A vádlott felállt. Jólszabott zakkójában még így, főbenjáró bűnnel terhelt is kellemes benyomást keltett a szemlélőben. Erős, energiát sugárzó állá keményen előrefeszült, ajkai szorosan záródtak nagy, de egészséges, ép, fehér fogsora fölött. Sötétbarna szeme nyíltan tekintett az esküdtek felé:

— Van valami megjegyzése a vallomásra?

— Nincs. A tanu lényegében igazat mondott.

— Elég. Üljön le. Madame Gernier kihallgatása következik.

A terem ismét felmorajlott s minden arc kíváncsian fordult az ajtó felé. Vajjon fog-e beszélni a vádlott felesége? Vajjon elárul-e valamit azokból a szenzációkból, amit a lapok tudósításai olyan sokatmondóan sejtettek? A nők szemében ott párázslott a kíváncsiság is: csakugyan olyan szép-e az asszony, mint amilyennek a képeslapokban meg-

jelenő arcképei mutatják s vajjon felfedezhető-e benne az a bizonyos démoni vonás, amely gyilkos fegyvert kényszerít egyébként jobb sorsra érdemes férfiak kezébe...?

A vádlott maga is összerezett. Keskeny ajkai még szorosabban zárultak össze, homlokán ráncok gyűrődtek fel s amikor a megnyíló ajtóban feltűnt az asszony alakja, akaratlanul felsóhajtott.

Lisbeth Gernier lassú lépésekkel ment a tanuk emelvényéig. Egyszerű, sima szabású kosztümje nagyszerűen érvényrejuttatta hibátlan alakjának körvonalait. Keblén apró ibolyacsokor virított, kis, félrekapott kalapjáról könnyű fátyol libegett le az ajkáig. Széles prémgallér simult a vállára s fodros, szőke fürtjeivel valóban nem mindennapi jelenségnek látszott.

A vádlott szeme mohón tapadt felesége arcára. Szemeivel szinte átfúrta a könnyű fátyolt, hogy egyetlen tekintetet, vagy akár szemrebbenést elfoghasson.

Hiába. Az asszony nyugodtan megállt, fejét kissé lehajtotta, kezeit könnyedén a pad korlátjának támasztotta; de egyetlen mozdulattal vagy tekintettel sem árulta el, hogy valamikor a rokonszenv szálai fűzték a vádlotthoz.

A teremben halálos csend támadt. Minden szem az asszonyra szegeződött. A hallgatóság, de maguk az esküdtek is érezték, hogy az elkövetkező percekben dől el a vádlott sorsa. Az asszony, ha hallgat, még megmentheti férjét a gúllotintól; ha beszél, a legkörülmönfontabb védelmi fogások sem gátolhatják meg a legsúlyosabb ítéletet.

Az elnök előrehajolt magas székében. Látszott

rajta, hogy még ő maga sem tud megszabadulni az asszony varázsiatos szépségének hatása alól.

— Madame, én és az esküdt urak valamennyien hálásak vagyunk önnek, amiért megjelenésével meg akarja könnyíteni az igazságszolgáltatás nehéz munkáját. A törvény értelmében azonban figyelemztetnem kell: férje bűnpörében nem köteles tanuvallomást tenni.

Az asszony felemelte a fejét. Tengerkék szeme végigsiklott az esküdtek padsorán, majd a közönség és az újságírók felé rebtent s végül, a pillanat egy tört részéig megpihent a vádlott energikus, de elgyötört arcán is. A nagy kék szemekben azonban szikrányai részvét sem volt.

A hallgatóság visszafojtott lélekzettel leste az asszony ajkát; olyanféle csönd volt ez, mint a színházakban a drámai jelenetet megelőző forró, túlfeszített hallgatás. És hirtelen, határozott szilárdsággal csendült az asszony hangja.

— Vallani akarok...

A bíró bólintott. Hideg szeme a vádlottra tekintett, aki észrevehetően megrázkódott. Ez volt az első eset a napokig tartó főtárgyalás alatt, hogy a vádlott félelmet mutatott a sorsát eldöntő vallomás előtt.

Az esküdtek soraiban mozgolódás keletkezett; néhányan az orrukat fújták, vagy lábaikkal dobogtak, mások izgatott várakozással kisimították az előttük fekvő papírlapot. Egyik női esküdt felemelte lorgnonját és leplezetlen ellenszenvvel nézte a ragyogó szépségében, nyugodtan álló tanut.

Az elnök az iratokba nézett. Köhintett. Fojtott hangon szólalt meg:

— Mme Gernier... ismerte ön Henry

Bougret bankpénztárost?...

— Gyermekkori pajtásom volt. Ép úgy, mint a férjem.

— Szóval, önök mind a hárman igen jól ismerték egymást. Bougret, az áldozat, talán megfordult a lakásukon is?

— Régebben hetenként egyszer nálunk vacsorázott. Az utóbbi hónapokban azonban férjem már nem hívta s így elmaradt a háztól.

— Mit gondol, mi volt ennek az oka?...

A teremben izgatott morajlás támadt. Az újságírók előrehajolva lesték a választ. Mintha az asszony is megérezte volna szavainak döntő súlyát, kis ideig hallgatott. De azután felemelte a fejét.

— Férjem féltékenykedni kezdett Bougretre. Természetesen alaptalanul.

— Természetesen... — bólintott a bíró. — A per folyamán semmi adat sem merült fel arranézve, hogy ön a magatartásával meggondolatlan cselekedetekre kényszerítette volna az urát. Erről biztosíthatom, asszonyom.

Bólintott, mintha ezzel is nagyobb nyomatékot akart volna adni szavainak. Az iratokba tekintett s egészen más hangon folytatta.

— Meg tudná mondani, hogy a gyilkosság délutánján hogyan viselkedett a vádlott?

Az asszony ismét Gernierre tekintett. A férfi most falfehér arccal, összehúzott, merev szemekkel vizsgálta az asszonyt, mintha hiptonizálni akarná. Karja, mintha tiltón megrándult volna; de azután lehajtotta fejét s apatikus nyugalommal állt őrei között.

Lisbeth Gernier mély lélekzetet vett. Szemeit egy pillanatra lehunyta s amikor ismét felnyitotta,

az izgalom pirossága festette meg arcát. Így, a pudedrétegen átsütő, áramló vérrrel a bőrén, talán még szebb volt mint az előbb.

— Mielőtt erre a kérdésre felelnék, — kezdte — meg kell magyaráznom, hogy hites feleség létemre miért teszek vallomást a saját férjem ellen.

Elhallgatott, mintha megijedt volna attól a szenzációtváró csendtől, amely szavait fogadta. Amikor ismét megszólalt, észrevehetően remegett a hangja.

— Bougret, a férjem és én gyermekkori pártások voltunk. Nincs mit titkolni azon, hiszen elég gyakori eset az ilyesmi, hogy mind a ketten szerelmesek voltak belém. Nekem — amennyire vissza tudok emlékezni — mindig Bougret volt a szimpatikusabb...

A meglepetés moraja zúgott fel az esküdtek között. Az újságírók jegyezték. Néhány fotografus ismét elsütötte a magnézium-pisztolyt. Az elnök előre hajolt.

— Hogyan, asszonyom? Hiszen mégis Gernier felesége lett.

— Igen. Éppen azt akarom elmondani. 1928. évben, a második riffkabil lázadás idején Bougret és Gernier éppen katonák voltak. A marseillesi ezredben szolgáltak. Bougret káplár volt, Gernier azonban, erősebb fizikuma révén már őrmester, amikor a szorongatott légiók segítségére átvitték Algirba a marseillesi ezred három zászlóalját is. Több mint félvég voltak Afrikában, míg egyszer csak Gernier hazajött azzal a hírrel, hogy Bougret eltűnt az El Douf oázis környékén. Így lettem a menyasszonya s már az esküvőt is kitűztük, amikor Bougret hazatért.

Az elnök szeme a vádlottra villant.

— Így volt ez, Gernier?...

— Így volt. Én azonban jóhiszeműen jártam el, mert Bougret valóban eltűnt. Később kiderült, hogy sebesülten a tengerpart felé szökött. Vizsgálat is indult ellene, de úgy tudom, mégis felmentették.

— Akkor hát ön valósággal befonta feleségét Bougret halálhírével!...

— Bizonyítani tudom, hogy Bourget-t két alkalommal is megmentettem a haláltól.

— Ez nem tartozik ide. Kérem, folytassa asszonyom.

— Megesküdtünk s egy időre látszólag helyreállt közöttünk a régi barátság. Később azonban férjem féltékenykedni kezdett s azon a napon, amikor... amikor az a rettenetes eset történt...

— Nyugodjon meg, asszonyom. Mi történt azon a napon...?

— Gernier ismét féltékenységgel kínzott az ebéd alatt. Én is ideges voltam. Csúnya jelenet volt közöttünk. Gernier kezét emelt rám s akkor...

— Folytassa, asszonyom.

— Az arcába mondtam, hogy becsapott, amikor Bougret halálhírét hozta. Hogy sohasem lettem volna a felesége, ha tudom, hogy Bougret él. És... és... megmondtam azt is, hogy Bougret-t szerettem és hogy... beadom a válopert ellene...

A terem halálos némaságba dermedt. A csendben szinte bántó volt a papírzörgés, amit az ügyész ideges keze okozott.

— Ugy... és mit mondott erre Gernier...?

— Semmit. Hirtelen nagyon nyugodt és ki-mért lett. Kijelentette, hogy nem akar boldogságom útjába állani s hogy az ügyvédjével elintézhetek mindent. Azután elment. Az esti ujságokban azután már olvastam a gyilkosságot...

— Így volt, Gernier...?

— Igen.

— Miért nem beszélt erről eddig?

— Nem akartam a családi életemet nyílt tárgyaláson kitéregetni.

— Amikor olyan feldult lelkiállapotban elment hazulról, mit csinált...?

— Százszor elmondtam már a rendőrségen és a vizsgálóbíró előtt is. Csavarogtam. Kocsmáról-kocsmára jártam, amíg másnap délelőtt el nem fogtak. Én csak akkor szereztem tudomást a gyilkosságról...

— Van még valami megjegyzése a tanu vallomására?

A vádlott arca lassan falfehér lett, majd elpirult. Látszott, hogy nagy erővel fékezi indulatait. Szeme mereven nézte a felesége alakját, aki ebben a pillanatban lehajtott fejjel állt a tanuk padján s szemmeláthatóan reszketett.

Valami különös feszültség volt érezhető a levegőben. Az ujságírók mintha sohasem hallott szenzáció előszelét éreznék, minden idegszálukat megfeszítve figyeltek. Azután a vádlott hirtelen összeomlott. Megtántorodott. Az őr mellélépett és megfogta a karját.

— Rosszul van? Szedje össze magát!

— Köszönöm, nincs semmi bajom, — morgogta a vádlott.

Az elnök felé fordult.

— Nincs semmi mondanivalóm!...

Kissé meghajtotta fejét és leült a vádlottak padjára. A tanu, a terem másik oldalán ebben a pillanatban összerogyott. Nem sikoltott, nem emelte fel a karjait, hanem hangtalanul, egész hosszában végigvágódott a padlón. Néhányan hozzárohantak. Felemelték és kivitték az előszobába. A törvényszéki orvos felállt és utána szedett.

A vádlott merev arccal állt a helyén. Mint akit nem érdekel semmi, mint aki egyszer s mindenkorra leszámolt a világgal.

3

Az esküdtszéki teremben, ha lehet, még nagyobb volt a zsufoltság, amikor David Gerniert ítéllethirdetésre vezették.

A vádlott akkor sem látszott megtörtnek. Szorosan összezárt ajkai mintha valami nagy titkot rejtegettek volna. Sötét ruhájában, széles vállaival, hatalmas természetével nem is látszott franciának; inkább olyan volt, mint egy civilbe öltözött amerikai tiszt, vagy valami gyarmati tisztviselő.

Az elnök elfoglalta a helyét.

A zsufolt teremben még sóhajtas sem hallatszott, amikor halk, szenvtelen hangon olvasni kezdett.

....A köztársasági esküdtszék bűnösnek mondja ki David Gernier római katolikus vallású,

32 éves, nős, egygyermekes orvost rablással párosult gyilkosság büntetében. A lefolytatott nyomozás adatai és az elhangzott vallomások alapján tényként kellett elfogadni, hogy a vádlott 1932 október 11-én revolverrel agyonlőtte barátját, Henry Bougret bankpénztárost s tőle a bank tulajdonát képező 45.000 frank készpénzt elrabolta. Az esküdtszék enyhítő körülménynek vette vádlott büntetlen előéletét, de súlyosbító körülménynek kellett megállapítani azt, hogy David Gernier az utolsó pillanatig tagadta a terhére rótt bűncselekményt. Tárgyi bizonyíték hiányában a legsúlyosabb ítéletet mellőzni kellett, ezért az esküdtszék David Gerniert összbüntetésül életfogytiglani kényszermunkára ítéli s elrendeli, hogy vádlottat a cayennei fegyencgyarmatra szállítsák..."

Minden szem a vádlottra szegeződött.

David Gernier mozdulatlanul állott, csak ak-

Minden rádióamatőr nélkülözhetetlen tanácsadója az

ANTENNA

képes rádióhetilap

műszaki rovata

Előfizetési ára egész évre P. 2.80, negyedévre 0.70 P.

Kérjen mutatványszámot a kiadóhivataltól: Budapest
VIII., József-körút 5. II. em. Telefon: 444-00

kor rándult össze, amikor az elnök a legsúlyosabb büntetés mellőzéséről beszélt.

Mintha megérezte volna, hogy Cayenne pokla mellett a guillotin valóságos kegyelmi eszköz.

Makacs hallgatását, gögös némaságát azonban a súlyos ítélet sem törte meg. Szilárd lépésekkel, egyenes derékkal lépett ki őrei között a tárgyalóteremből.

II. FEJEZET.

Az ör megnyitotta a nehéz vasajtót és beszólt:

— David Gernier...

— Jelen.

— Készüljön. Félóra múlva indulás.

— Nem kaptam levelet?

— Ne kérdezzessen. Ha kapott volna, már a kezében lenne.

Az ajtó ismét becsukódott. Gernier szája keserűen megrándult. Szeme a magas, vasrácsos ablakra nézett. Ha akarná, talán még megszabadulhatna. Talán... mert a véletlenek szörnyű játékaival szemben ő sem tudna komoly bizonyítékokat felsorakoztatni. Csak valószínűsíteni tudná, hogy nem volt, mert nem lehetett a gyilkos, de nem tudná megmutatni az igazi tetteit. Viszont tönkretenne egy életet, amely egyelőre makulátlanul, tisztán áll az emberek előtt.

A fogság alatt százszor is megkérdezte önmagától: van-e súlyosabb átok, mint egy gyilkos gyermekének lenni?... S mindannyiszor azt felelte magának, hogy van. A gyilkos gyermeké-

nek sem lenni még megalázóbb, még rettenetesebb.

Hűvös északi szél süvített a fegyházudvaron, amikor sorbaállították a cayennei fegyencek elszállításra váró csapatát.

Gernler elszoruló szívvel nézte rabtársait, akikkel most már életfogytiglan összekapcsolódott a sorsa.

Utolsó pillanatig várt, remélt, csodákban hitt; most már beletörődve végzetébe, csak abban bízott, hogy valahol az óceán közepén talán alkalom nyílik a szökésre. Egy ugrás és az ítélet legsúlyosabb szava: az életfogytiglan, alig néhány másodperces kínlórássá zsugorodik.

Valamennyi elítélt jobbkezét súlyos lánc kötötte ballábához; durva, szakállas arcok, sunyi szemek, baromi állkapcsok, meghajlott vállak látszottak körülötte. Horpadt csajkákból meleg levest osztottak ki; azután fegyveres fogházőrök fogták körül a csapatot s a kítaszítottak menete megindult a kikötő felé.

Csúnya, folyós sárban topogtak a nehéz bakancsok; köd szitált és a régi Cathedrális tornyában hetet ütött az óra, amikor az utolsó fegyenc is fellépett a hajóhídra. A kürt felbúgott, csikorogva feszült meg a horgonylánc s a hajó orra lassan a csatorna felé fordult.

Elhúztak a dokkok mellett, lassan ködbevesztett a világítótorony és a széles hullámok között bukdácsoló hajóra komor méltósággal tekintett le Brest sziklavára. Később az is eltűnt a ködben s vele elmaradt a kultúrvilág minden kényelme, tisztasága és bűnei is.

A Finisterre-foknál végleg eltűnt előlük

Európa és a Verde-szigetek kikötőjében látták meg az utolsó fehér nőt ácsorogni a mólón; azután megnyílt előttük az Óceán s az egyre tűrhetetlenebb forróságban a hajó délnyugatnak fordult.

Jean Froin, a gyilkos tengerész kiköpött, amikor a szárazföld utolsó csúcsa is eltűnt a szeme elől.

— Piha... idáig lakodalom volt. Majd meglátjuk, hogyan lihegtek az egyenlítő közelében.

Philippe Roll vállat vont.

— Nekem az egyenlítő meg se kottyán, hanem arra kíváncsi vagyok, hogyan fog csattogni a hátad Battiste őrmester korbácsa alatt.

Gernier összerázkódott.

— Honnan ismered te az őrmestert?...

A láncában is félelmetes, kétméteres óriás gúnyos mosollyal nézett a kérdezőre.

— A köztársasági elnök teáján együltt tanultunk. Meghívott a birtokára s most látogatóba megyek hozzá.

Durva röhögés kísérte az élcet. Gernier felállt és Roll mellé lépett.

— Szóval: szökevény vagy. Hát szökni is lehet Cayenne-ből?

Hirtelen csend támadt. Minden szem Rollra szegeződött. Ilyen nyíltan eddig még senki sem merte feltenni ezt a kérdést. A fegyenc hangtalanul nevetett.

— Minden ember megpróbálja a szökést a bagnoból s minden ötszázadiknak sikerül. Én ilyen ötszázadik voltam. Sikerült két esztendő visszaloportom a saját életemből...

— Miért hagytad magad ismét elfogni?

— Hát hagytam? Hát nem inkább megfojtottam volna magamat a tulajdon két kezemmel?... Eszméletlen voltam, leült a lábamról valami kór. Mire magamhoz tértem, rabkórházban voltam...

Jeán Froin vigyorgott.

— Képzelem, hogyan fog örülni a vizionálásnak Battiste őrmester...

— Képzelheted... három hónapra ledugnak a föld alá. Kurtavas, patkányok, ragadós kenyér, pocsolva, víz, — alligha jövök fel a saját lábaimon... Piha... Salyon atya majd elmond felettem egy miatyánkot és kész...

Cigányképi fiatalember mozdult meg a sarokban.

— Akkor hát nekünk még mindig jobb dolgunk lesz...

— Úgy bizony... párhetes előkészítés után kivisznek valamelyik telepre. Utat törsz, mocsarat csapolsz. Piócák lógnak a testeden, alligátorok kaffognak rád s ha megáll a kezében a csákány, hamar elcsattan a korbács...

Gernier úgy érezte, hogy felkavarodik a gyomra.

— Hát az örök korbácsolnak is?...

— Csak a bognóban, amikor a tisztek nem látják. Csakhogy a tisztek sohasem látják...

Elhallgatott Kis ideig maga elé nézett, azután ismét megszólalt. A hangja forró volt, szinte süttött mint a parázs.

— Ha túlélem a fegyelmet, nem adok rá egy esztendő, megint megszököm. Lesz, ami lesz...

Gernier megnézte az ember arcát, mintha most látta volna először. Azután csörömpölve a

lépcsőhöz ment, amelynek tetején a rácsajtón keresztül látni lehetett az ég felhőtlen kékségének tenyérnyi darabját.

*

A hőmérő árnyékban negyvenhárom fokot mutatott Celsius szerint. A párás, mozdulatlan levegő ráfeküdt a tüdőre, megsűrítette a vért és ziháló kazánná változtatta a tüdőt.

A mozdulatlan tenger fölött lusta sirályok úsztak, de sehol vitorlának még a nyoma sem látszott. A kikötőben néhány bárka ácsorgott kopasz árbócokkal; a nyomoruságos város utcáin lélek sem járt.

A városon kívül, egyik falával a sziklás tengerpartra támaszkodva állott a cayennei fegyenc-telep központi börtöne. Messze vidéken csak ezek között a falak között mozgult valami élet. A széles falakon félóránként váltott őrség járkált, a kapu előtt fegyveres őr állt szuronyos puskájára támaszkodva. A kapuhoz híd vezetett, mert a börtönépületet nyolc-tíz méter széles vizesárok fogta körül; a legbiztosabb védekezés minden szökési kísérlet ellen.

Az igazgatói iroda tengerre néző terraszan mély bűgással forogtak a ventillátorok.

Victor Natoire kapitány hintaszékben ült, előtte vödörben néhány burgundis üveg látszott. Izmos kezével szabályos időközönként töltött s a nehéz bort egyetlen hajtással megitta.

Az ajtóban néger szolga jelent meg derékig meztelenül. Kezében jeges vödröt tartott, amelybe átrakta a borosüvegeket és kifelé indult. Az ajtóban azonban visszafordult,

— Capitaine... Monsieur Lacroix megérkezett.

Kissé idegenszerű, de egyébként tiszta franciasággal kiejtett szavaira a kapitány bágyadt mozdulatot tett.

— Mondd neki, hogy ha nem nagyon fáradt, jöjjön ide.

— Már itt is van... — dörrent egy mély basszus s az őszhajú, tagbaszakadt, de még mindig fiatalosan ható orvos közelebb lépett.

Parafasisakját az asztalra dobta s izzadságtól vizes ingét ütögetve, leült. Töltött magának és ivott. Arcát hetes szakáll borította, szemei véresek voltak, inge piszkos, nadrágja szakadozott. Csak a kezei voltak tiszták és ápoltak, mint minden orvosé.

— Hallom, közeledik a hajó...

— Már délben jelentették, — bólintott Natoire, — alkonyat előtt átvesszük a szállítmányt. Legalább lesz egy kis dolgod holnap.

Az orvos mondani akart valamit, de meg gondolta. Csak legyintett és újra ivott.

— Az északi bagnóban — kezdte végül — tifuszt találtam. Elrendeltem a barakok felégetését...

— Megbolondultál?...

— Majdnem. Negyvenszázalékos halálozás volt s az örök fele is lázasan ténfereg. Nem ártana erősítést küldeni.

— Úgy... nem mondanád meg, hogy miből?

— A nyugati út elkészült. A Maroni-ig egész rendes a közlekedés.

— Persze, újabb lehetőség a szökésre. Örültség volt azon a vidéken útat építeni. Én nem tu-

dom, hogy mit akarnak Párisban... talán azt hiszik, hogy Cayenne is olyan kulturált úribirtok, mint Észak-Afrika?...

— A Maronin túl az erdőségben újabb málária-telepet találtam. Végtelen mocsár, a lecsapolása is reménytelen. Tele van alligátorokkal, de az örök szerint elvadult, néger törzsek is laknak benne...

— Bánja a fene, csak már láthatnám a friss lapokat.

Az orvos türelmetlen mozdulatot tett.

— Mondd, tulajdonképpen mi az ördögnek vagy itt, ha nem érdekel a gondjaidra bízott telep?...

Natoire ismét töltött és ismét ivott. Zavaros szemeit Lacroixra emelte.

— Hogy miért vagyok itt? — dörmögte rekedt hangon halkán. — Mert ostoba, számár vagyok, barátocskám. Az én őseimmel és az én tehetséggemmel ma a Louvre leghíresebb kiállítói között kellene szerepelnem.

— Már megint sokkal ittál.

— Hát ittam. Sokat. És inni fogok holnap is, holnapután is. Ha nem tetszik, írd meg Párisba. Éppen kapóra jön a hajó. Valamit csak kell csinálnom, hogy ne lássam folyton magam előtt a bambaképű őreimet, meg, a vad baromcsordához hasonló foglyokat?...

— És ennek a szesz az orvossága?

— Igenis, a szesz... Ilyenkor azt hiszem, csakugyan az őseim tehetsége él bennem. A nagy Natoire színei, Coypel tiszta romantikája. A rokokó, barátom, a legragyogóbb, legszebb rokokó. Szinte haragszom Le Brunra, hogy előttem és az

őseim előtt megalkotta Versailles... a falakat, ormamenseket, az oszlopokat... S ha ilyenkor arra gondolok, hogy én legfeljebb csak a cayennei fegyenctelep központi épületét díszíthetném, hát ...

Elhallgatott és ökle részegen a levegőbe emelkedett.

Ebben a pillanatban valahol messze elbődült egy hajókürt.

Egymásra néztek s mintha összebeszéltek volna, mind a kettő a sisakjuk után nyultak.

De még jóformán el sem hangzott a hajókürt szava, amikor hirtelen zürzavaros lármá kerekedett az udvar felől.

Csengők szólaltak meg, néhány lövés dörrent, majd az északi fal tetején szaporán kelepelni kezdett egy géppuska.

S mielőtt még megmozdulhattak volna, felcsapódott az ajtó s magából kikelt arcú fegyőr bukott be rajta.

— Zendülés!... Monsieur capitaine, a fegyencek megtámadták a kapuőrséget.

Natoire homloka összeráncolódott. Az orvos, bár nem először látta, most is csodálkozva állapította meg, milyen hihetetlen gyorsasággal tud új emberré változni a kapitány.

Szeme kitisztult, éles pillantásává változott, keze acélos mozdulattal csatolta fel az övét, amelyen két revolver lógott. Pillanat múlva már a ház előtt kopogtak határozott lépései s felharasztant érces, bár kissé rekedt hangja.

— A zárkaórság a helyén marad... minden gyanus mozgólódásra tüzelni! A többiek ide hozzám!...

A kapu a csillagalakú főépület második udvaráról nyílt.

Itt még most is ropogtak a fegyverek s amint Natoire alakja feltűnt az épületszárny előtt, hirtelen néhány golyó fűtyölt el a füle mellett.

Anélkül, hogy megállt volna, elővette a revolverét.

A kapuőrség védőállásai mellett ismét megszólalt a géppuska; kezének egyetlen intésére azonban elhallgatott.

Az udvar belső részén néhány holttestből hevenyészett fedezék mögött harminc-negyven fegyenc kuporgott. Kettőnek közülök fegyvere is volt; Natoire gyakorlott szeme rögtön fel is fedezte két ór holttestét a hullák között.

A lövések szaporán fűttyentgettek a füle mellett; nyugodt lépéseivel mégis hamarosan elérte a kapuőrseget. Tudta jól, hogy ezeknek az embereknek leginkább a személyes bátorsága imponál, de tudta azt is, hogy lábhoz bilincsel kézzel a legjobbkezü mesterlövő is csak véletlenségből találhat célba.

— Mi történt?... — villant a szeme az őrparancsnokra.

Battiste őrmester megtörölte izzadó homlokát.

— Az őrség déli szünetre vezette a kertimaunkásokat, amikor felhangzott a hajókürt. Bizonyára régen összebeszéltek már, mert hirtelen megtámadták az öröket s mire azok észbekaptak, ketten elesetek közülök. Bilincsekkel verték be a loponyájukat. Azután megpróbáltak kitörni a kapun, csak hogy itt velem találták magukat szemben,

— Jól van, Battiste. Majd én elintézem a többi.

Bólintott és kilépett a mellvéd mögül.

Futva tette meg az ötven-hatvan lépésnyi utat, azután megállt és felemelte a kezét. Hangja betöltötte az egész udvart.

— Ostobák vagytok. A gépfegyverek percek alatt elintéznek mindnyájatokat. Aki azonban két percen belül önként megadja magát, csak másodfokú fegyelmi büntetést kap. Kivéve persze a gyilkosokat...

Elhallgatott. Félelem nélkül nézett a gyűlölettől villogó szemekbe, mint az állatszeldítő. Tudta, hogy bátor fellépésével félig máris csatát nyert.

És valóban, a zendülők között zavart mozgás támadt. Aggódó pillantások szálltak a fenyegetően rájukmeredő géppuskák felé.

Natoire türelmetlen mozdulatot tett.

— Na, mi lesz? Egy perc letelt!...

Most hirtelen felállt egyik fegyenc, akinél puská volt. Fedezetlenül hagyta magát és fellábadva állva rántotta vállához a fegyvert.

— Dögölj meg bitang, velünk együtt!... — hörögte, de a fegyver elsütésére már nem maradt ideje.

Egyik fegyenc, hogy zendülése súlyát enyhítse, hirtelen melléugrott s bilincse hatalmasat koppant a löni készülő koponyáján. A puská a földre esett, mellé zuhant a leütött ember.

A többiek felállva égnék emelték karjaikat.

A kapitány hátraintott.

— Battiste, sorakoztasd őket. Amelyiknek véres a bilincse, állítsd külön. Az egész társaság a nyu-

gati bagnóba megy és két hónapig féladagot kap. Bort egyáltalán nem. Megértették?...

Sápadt arcok tekintettek rá, de a szemeken látszott, hogy keményebb büntetésre voltak elkészülve.

Natoire végigment a sor előtt. Egyik fegyenc előtt megállott.

— Te ütötted le azt a lövöldöző alakot?...

— Igenis, én! — ragyogott fel a fegyenc képe.

— S azt hiszed, ezért a szolgálatért én most elengedem a büntetésedet?

A fegyenchez beszélt, de úgy, hogy mindenki hallja:

— Ugyanolyan zendülő vagy, mint a többi. De amikor veszélyt éreztél, a saját fajtád ellen támadtál. Tehát gyáva is vagy, meg áruló is. Nem érdemelsz kíméletet. Úgy fogsz bűnhődni, mint a többi, de másik bagnóba mész, nehogy ezek agyonverjenek...

Megfordult és az iroda felé ballagott. Ebben a pillanatban csak egy hajszálon, a vassfegyelem és

Olvass az

ANTENNA

köpes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor és a legjobb műszaki közlemények

áracsak

6 fillér

Mindenütt kapható

Battiste őrmester tekintetének hajszáján mult, hogy a lázadó fegyencek meg nem éljenezték a yasöklű, kérlelhetetlen Natoire kapitányt.

Ő mindebből semmit sem vett észre. Visszament a terraszra, ahol Lacroix orvos a *Matin* háromhónapos számát olvasgatta. Felhajtott egy pohár bort és fáradtan intett.

— Menjünk a kikötőbe. Most már be lehet engedni a hajót...

III. FEJEZET.

David Gernier a fegyház kopár udvarán állt a többi megbilincsett, sötétképű alak között. Agyába csak homályos, kusza foltokban kúsztak be a képek, amelyeket szeme lefotografált.

Harminc-negyven főnyi fegyencruhas alak vonult el előtte tucatnyi fegyveres őr kísérete mellett. Lehajtott fejjel bandukoltak s valamennyinek az arca fakó volt és sötétbarna, mint a félig cserzett bőr. A menet végén két markos fegyőr csuklójához fűzött szíjon hat megtermett, sovány véreb loholt földiglógó nyálvval.

Az udvar fölött néhány lomha sirály kerिंगett s valahonnan szabályos időközökben tompa csattanások hangzottak.

Gernier, mintha álomban járna, ment a többiekkel, amikor hosszú asztalnál törzskönyvbe írták a neveiket és kiosztották számaikat. Másik hűvös teremben zuhany várt rájuk, a négy emberként kiosztott féldarab szappan azonban nem habzott és nem oldotta a többhetes út szennyét.

Ujabb sorakozó következett. Szavak, amelyek nem értek el a tudatáig.

„Vasfegyelem... feltétlen engedelmesség az

őrökkel szemben... példás szigor... Kérlelhetetlen bűnhődés..."

Látta Natoire kapitány öles alakját és mellette egy másik, őszhajú férfit. Azután gonosz arcú, egyenruhás ember képe merült föl előtte.

— Hát te alszol?... — suttogta az arcába egy rekedt hang s a következő pillanatban éles fájdalmat érzett a gyomrában.

Villámgyors, szakszerű, kitünően begyakorolt ütés volt; csak a legközelebbi szomszédok vehették észre. De a fájdalom szempillantás alatt magához térítette.

Nem volt nehéz kitalálni, hogy Battiste őrmester áll vele szemben. Düh viharzott keresztül az idegein.

— Ne verekedjen! — mondta olyan hangosan, hogy mindenki odanézett.

Natoire kapitány szemöldöke a homlokára szaladt a csodálkozástól.

— Mi az, fickó?... — lépett közelebb. — Mondtál valamit?...

— Azt mondtam az őrmesternek, hogy ne verkedjen.

— Hát megütött?...

— Gyomron vágott. S miután a hajó emésztéhetetlen kosztjától valamennyien bélhurutot kaptunk, egy ilyen ütés könnyen vérzést okozhat.

Natoire az őrmesterre nézett.

— Battiste?!...

— Nem igaz, monsieur capitaine... hazudik a gazember.

Roll, aki Gernier mellett állott, azonban közbeszólt:

— De igenis, megütötte. Láttam...

Minden szem a sámsoni alakra villant. Az őrmester arca eltorzult.

— Roll... hát te is itt vagy, te gazfickó?... Na megállj...

A kapitány Rollra nézett.

— Vagy úgy... ez egészen más. Ugy látszik, ti ketten már az úton összebeszéltetek.

Intett.

— Battiste, külön a figyelmébe ajánlom ezt a két alakot. Eppen olyanok, mint akik szökésen törnek a fejüket. Az állásával felel értük...

Sarkon fordult és elballagott.

Battiste széles vigyorgással bámult utána. Amikor eltűnt, hirtelen elkomolyodott.

— Nos, Roll? Most miért nem jártatod a szádat? Inadbaszált a bátorság, mi?...

Főlemelte a hangját és a többiekhez fordult.

— Bitang gazemberek, aljas söpredék... ismerlek valamennyiteket. És ti is ismerhettek, ha Roll beszélt rólam. Ha nem tette meg, akkor majd megismertek, fogadom.

Néhányszor fel és alá sétált a sor előtt. Egy-egy ember előtt megállott s hosszasan vizsgálta az arcát, mintha örök időkre emlékezetébe akarná vésni a vonásait. Azután hátralepett s ismét felharsant kellemetlen, rekedt hangja.

— A házrendet már elmondta Natoire kapitány. De még nem ismeritek a büntetéseket, hát majd elmondom. Az elsőfokú büntetés a boradag megvonása. Ne vigyorgjatok, mert a bor ezen a vidéken legalább olyan fontos, mint a kenyér. Féllesztendő bor nélkül, — biztos láz s a láz biztos halál. A második fokú büntetés bormegvonás és féladag étel valamelyik bagnoban. Majd megtanulja-

tok, hogy mit jelent. A harmadik fok: földalatti zárka, kurtavas, kenyér, víz.

— Azoknak pedig, akik szökésen törik a fejüket, azt ajánlom, nézzenek körül. Nézzék meg a falakat, a hidat, a gépfegyvereket és az öröket. Hallgassák meg a kutyák vonítását és próbáljanak vitorlát felfedezni a tengeren. A szökés büntetése földalatti zárka. S Roll majd elmondja nektek pár hónap múlva, hogy mit jelent az. Ha ugyan tud majd beszélni.

Széles vigyorgással elfordult, mert a kapu körül mozgolódás keletkezett. Egy csapat néger fegyházór bálákba kötött csomagokat tölt be tárgoncákra, utánuk a kapu nyitvamaradt s csupán két fegyveres állt mellette únott arccal.

Battiste intett az öröknek.

— Indulás! Megmutatjuk az ujoncnak az árkot.

Megindult a kapu felé s a megvasalt fegyverek csörömpölve húzódtak utána. Gernier tisztán hallotta, amint a háta mögött felsóhajtott a cigányképző fegyver.

— Ez a pokol... és inkább száz halált, mint ezt az életet...

Kihúzódtak a kapun, a hídra. Battiste őrmester mellett két fegyveres és a hátuk mögött is kettő. Azonkívül a kapuőrök.

Az árokban békésen pocsolyásodott a víz, közöttük és a fal között alig kétméteres földszal, de annak a partja is meredek és ölmagasan emelkedett az árok fölé.

Az árkon túl szabad út, amit silány pálmák, tomató és járusz-cserjék szegélyeztek. Seholy, lélek, még állatnak sem látszott nyoma a fegy-

ház környékén. Messziről látszott ugyan a város lapostetejű házainak csillogása, de a gyér lombok között ott sem mutatkozott semmi élet.

Battiste megállt a hídon.

— Ugy-e, milyen hitvány kis árok — fordult a fegyencek felé. — Azt hihetné az ember, hogy szökés közben a legkisebb akadály. Néhány tempó és még bilincsből is át lehet úszni... de én majd megmutatom, milyen biztos védelem ez a pocsolya minden szökési kísérlet ellen. Hé, fickó...!

Az őrmester kiáltása az egyik kapuőrnek szólt, de még mielőtt az megmozdulhatott volna, rekedt, hörgő tüvöltés kelt a foglyok csapatában.

Gernier hátranézett, de hirtelen erős lökés érte. Megtántorodott s mellette zihálva csörtetett el a cigányképzű fegyenc.

A sötétképzű ember arca most szederjes volt és vörös, szeme kidülledt és eszelős csillogással meredt a hídon túl húzódó útra. Bilincseiben alig tudott mozogni s komikus bakugrásokkal igyekezett át a hídon.

A foglyok dermedt mozdulatlanságban figyelték az esztelen kísérletet s az örök is inkább csodálkozva, mint haragosan néztek utána. S akkor felharsant Battista hangja.

— Hé... megállni... Ugysem menekülhetsz...!

Az ember hirtelen megállt, mint az autó, amelyiknek motorjából elfogyott a benzin. Tántorgott, szinte összeroskadt, a híd közepén.

— Vissza... — harsogott az őrmester hangja. — Bitang gazember, ezért meglakolsz...

A cigányképzű nem mozdult. Zihálva kapkodott levegő után, szeme riadtan forgott, menekülést keresve. Battiste megsuhogtatta kezében a korbá-

csot és döngő léptekkel megindult előre a hídon.

Mozdulatából a fegyencbe is vissztért az élet. Lassan hátrálni kezdett, majd amikor az őrmester meggyorsította lépéseit, hirtelen a híd karfájánál termett.

— Megállj...! — ordított Battiste, a bilincs-bevert ember azonban akkor már keresztülbukott a korláton.

A víz hatalmas loccsanással csapott össze a feje felett.

Ugyanekkor vészes üvöltés harsant a híd alatt s tucatnyi borjú nagyságú véreb ugrott elő a belső földsáncra. Vérbenforgó szemekkel, habzó szájjal nyargaltak fel és alá a parton. De csodálatosképen egyiknek sem jutott eszébe, hogy a vízbe ugorjon.

A szökevény közben felbukkant. Félig eszméletlenül, az életösztön parancsának engedve, úszni kezdett a túlsó part felé.

Gernier sejtette, hogy mi következik s az irtózás vasmarokkal szorította össze a szívét. Annyi ereje sem volt, hogy behunyja a szemeit.

Olvassa az

ANTENNA

képes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteltesebb műsor és a legjobb műszaki közlemények

ára csak

6 fillér

Mindenütt kapható

A víz hirtelen itt is, ott is bugyborékolni kezdett. Hullámok gyűrűztek fel a mélységből, majd pikkelyes, hatalmas test villant fel egy pillanatra.

A cigányképű felordított. Eszeveszetten csapkodta a vizet, majd hirtelen elhallgatott. Arca eltorzult, szemei üveges rémülettel bámultak vissza a hídra, majd eltűnt a feje is a mélyben.

Kavargó örvénylés, viaskodás jelezte helyét; borzalmas, méteres kajmán feje bukkant fel pillanatra, arasznyi fűrészszeg fogai között egy fél emberi kar.

Battiste vállat vont.

— Ezen már nem lehet változtatni. De ti legalább megtanultátok, hogy az árkot megközelíteni rosszabb, mint túrni a börtön fegyelmét. Allons! Vissza az udvarba....!

IV. FEJEZET.

Már a következő napon minden kíméletlenségével rájuk szakadt a cayennel pokol.

A központi börtön épületében a foglyok négyesével alusznak egy-egy cellában: szűk, levegőtlen, bűzös odúk ezek, tisztántartásuk a túlzásba vitt vasfegyelem miatt csaknem lehetetlen. Férgek ezrei rohantak rájuk s reggel valamennyien elcsigázva, émelygő gyomorral sorakoztak az ébresztő csengőjelzése után.

Az ujoncok a kényszermunkának egyelőre legkönnyebb válfaját kapták, hogy hozzá szokhassanak a gyilkos klimához s ahhoz a munkatempóhoz, amely tíz év alatt a bikaerős atlétából is reszketőlábú aggastyánt farag.

Cayenne kikötője olyan, mint Dél-Amerika északi részének legtöbb kikötője: sziklás part, amelyet csak néhol szakít meg homokos üledék s az egészet méter magasan beborítja a hullámverés által partravitt moszat, hordalék és szenny. Dögölt halak, csigák, rákok, polipok teszik még bűzösebbé a levegőt s a trágyaszerű anyag fölött sötétszürke felhőkben megszámlálhatatlan szúnyog, moszkító és mérgescsípű légy lebeg.

A trópusi láz kiirthatatlan fészke az ilyen tengerpart s a néhol egészen közeli erdőség újabb és újabb moszkitórajokkal táplálja a halálnak ezt az elpusztíthatatlan hadseregét.

Cayenne kikötőjét és a várost a fegyenctelep védi a szuronyrajoktól, úgy ahogy.

A fegyencek gereblyékkel, lapátokkal kupacokba gyűjtik a hordalékot, felhordják a part magasabb részére s amikor a tűző napsugár megszártotta, felgyújtják.

Reménytelen, céltalan, igazi sziszifuszi munka ez; a megbilincselte lábak gyakran térdig gázolnak a bűzös iszapban s egész testüket tűzpiros, égő daganattá változtatja a vérszívók csipése, amely ellen nincs védekezés.

A sós tengervíz felmarja a bőrt a bilincs mellett s a fegyencek csuklója, bokája esténként sajgó, vonagló húscsapat. A szikla és homokpart átforrósodik a napsugártól, a nedves moszattal telt tengerpart gőzölgögni kezd s a forró, fojtogatóan bűzös katlanban nincs egyetlen perc pihenő sem.

Gernier az első napokban azt hitte, meg kell őrünie az egyedüllétől és borzalomtól; a part magasabb részein lövésre készen tartott fegyverrel álltak az őrk; a sziklák árnyékában szíjpórázon véredek aludtak s a munkaütem legcsekélyebb lanygulása, néhány vigyázatlanul kiejtett szó is elég volt ahhoz, hogy fegyelmi büntetést vonjon maga után.

De hamarosan rájött arra, hogy a raboknak a legszigorúbb ellenőrzés dacára is kiterjedt kém-szolgálatuk van s hogy egész sereg apró fogással lehet — ha nem is kellemesebbé, — de elviselhetőbbé tenni a cayennei poklot.

Igy hamarosan megtudta, hogy a fegyőrök maguk is rabok. Rabjai a fegyelemnek, a szolgáltnak s a pokoli éghajlat mindenki számára egyformán gyilkos kegyetlenségének. Igen sok rab volt itt, aki naponta kijáró négydecis boradagját eladta valamelyik őrnek. Rendes árfolyama volt a boradagnak: 70 centimes naponta. S ezért a pénzért az örök hajlandók voltak vásárolni is azt, amit a rab akart: vattát a bilincs alá, hogy kevésbé szorítson, bőrdarabot, hogy a csákány, gereblye nyele véresre ne törje a markot, vagy gyümölcsöt, amihez a központi börtönépület lakói csak ezen az úton juthattak hozzá.

Dohányt senki sem rendelt az öröktől, az más úton került.

Szivarról, cigarettáról persze álmodozni sem lehetett s azért a fegyház lakói — csaknem kivétel nélkül — bagózni szoktak.

A fegyintézet ültetvényein maniokát, batataszt, tomatónak nevezett paradicsomfajtát, kukoricát és hasonló növényeket termesztettek. Ezekből könnyű volt elemelni néhány darabot és elrejtteni valamelyik bokor tövében. A környék dologtalan négerai, félvér indiánjai pedig minden éjszaka pontosan megjelentek és a bokor alá letettek az elvitt termelvény helyett néhány összesodort dohánylevelet, amit viszont a környékbeli ültetvényekről loptak.

Ugyanezen az úton jöttek-mentek üzenetek is. Gernier hamarosan megtudta, hogy ilyen úton szoktak elindulni azok a legendás ravaszsággal kitervezett szökések is, amelyek minden esztendőben előfordulnak Cayennében.

Az ég felhőtlen kéken terült a tenger fölé. A víz lustán, mozdulatlanul nyújtózott el a szemhatárig, tükrösíma felületét egyetlen fehér fodor sem tarkította. A sziklás part már izzott a csaknem merőleges napsugarak hatása alatt. Apály volt s a moszathalmok bűzösen gőzölögtek. Távolabb az erdő csíkja sötétzöld falként kerítette be a szemhatárt a szárazföld felé.

Gernier nyögve emelte a villát, amikor Jean Froin, a tengerész rávigyorgott a szomszéd moszathalom mögül.

— Hé!...

— No...

— Üzenetet kaptam...

— Mi közöm hozzá?...

— Csak az, hogy ha nem akarsz Battiste korabácsa alatt megdőglenni, velünk jöhetsz...

Gernier szíve megdobbant. Megszököni innen, megszabadulni. Elmenni valahová, minél messzebb s elfelejteni Párist, előbbi életét, az asszonyt, Cayennet, mindent... De másrészt: a szökés kísérletéért is harmadfokú büntetés jár.

Az ór felé sandított, aki egy szikla árnyékában ülve összehúzott szemmel figyelte a munkát.

— Hová mentek?...

— Tengeren, Brazília felé...

— Mikor?...

— Még nem tudom. Pár hét múlva talán lesz hajó... szólj a cellában Dounernek is, az tengerész volt...

— És ha elárullak?...

— Akkor meghalsz!

A tengerész arca elsötétedett s Gernier tudta, hogy a fenyegetés nem üres szóbeszéd. A rabok

fedező társaikat előbb-utóbb elpusztítják. Vagy a köfetésnél zuhan rá az árulóra egy szikla, vagy a mocsárba fullad, vagy az őserdő liánjai fojtják meg egy őrizetlen pillanatban.

Szótlanul bólintott. Jean Froin elhallgatott. Vállára vette a villát és felcipelte az összegyűjtött moszatot a partra. Dél felé járt, amikor ismét találkoztak. A tengerész arca verejtékben úszott, hetes szakálla ázottan fénylett a szája alatt.

— Meggondoltad?

— Meg. Veletek megyek.

— Jó. Figyelj. Itt a levél, amit kaptam. Mondd meg Dounernek, hogy...

— Froin!... Gernier!...

Megriadva fordultak hátra. Battiste őrmester állott mögöttük. Kezében korbács, szemében vészes harag. Szokásától eltérően a nevüket kiáltotta, nem azt a számot, amely Cayenneben a rabok nevét helyettesíti.

— Gernier! Az a fickó mondott magának valamit.

— Igenis. Azt mondta, hogy láza van és émeletyeg a gyomra. Én pedig azt feleltem neki, hogy kérjen külön kinin-adagot.

Az őrmester gyanakodva nézett egyikről a másikra. Szája lassan vigyorgásba torzult.

— Így volt, Froin?...

— Igenis, így volt.

— Hazudtok! Hallottam, hogy valami levélről beszéltél.

Gernier érezte, hogy elsápad. Jean Froin összeszorított ajakkal hallgatott. Battiste közelebb lépett. Kinyújtotta kezét Gernier felé.

— Hol a levél? Ide vele!

- Nincs nálam semmiféle levél.
- Nem is hallottál levélről?
- Mióta Cayennébe érkezünk — nem.
- Te sem, Froin?
- Nem monsieur Battiste.

Az őrmester a sípjába fujt. Mindenfelől riadt arcok tekintettek feléjük és az őrszemek felugráltak.

A munka abbamaradt, a foglyokat összeterelték a tengerparton.

Két fegyőr megállt Battiste előtt, aki hiúszemekkel figyelte a rabok minden mozdulatát.

— Vetköztessétek le ezt a két fickót. Gyorsan! Egyiküknél egy levélnek kell lennie.

Az örök megmozdultak. Jean Froin azonban hátralépett.

— Fölösleges levetköztetni. Itt a levél!...

Kinyitotta összeszorított markát s gyűrött papírszeletkét mutatott fel benne. Mielőtt azonban valamelyik fegyveres hozzáérhetett volna a ten-

Olvassa az

ANTENNA

képes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor
és a legjobb műszaki közlemények

ára csak

6 fillér

 Mindenütt kapható

gerész leszegte a fejét s a papírlap eltűnt a szájában.

— A torkát!... — ordította az őrmester, Jean Froin azonban akkorra már lenyelte a levelet s kidülledt szemmel, tátott szájjal kapkodott levegő után.

Battiste kezében megsuhant a korbács és lecsapott a fegyencre. Froin mozdulatlanul tűrte az ütéseket, amelyeknek nyomán lassan sötét csíkok tűntek elő darócruhája hátán.

Gernier émelygő gyomorral nézte a jelenetet. Battiste kis idő múlva abbahagyta Froin ütlegetését s feléje fordult. De Gernier abban a pillanatban ájultan vágódott végig a sziklás tengerparton.

V. FEJEZET.

Battiste szája habzott s úgy ordított, hogy csak úgy rengett bele a bagno baraképületének deszkafala.

— Bitangok!... Aljas csürhe!... Kiköttem valamennyit!...

A sorban álló rabok sápadtan, konok némasággal meredtek maguk elé. Szemük alattomos pillantásokkal kereste egymást. Battiste megállt a sor végén.

— Roll... Daumer... hol vannak a csákányok?...

A két megszólított előrelépett. Doumer konokul hallgatott, Roll azonban felemelte a fejét. Csontig soványodott arcában két lázas szem fénylett, alakja előregörnyedt. Ebben a reszkető árnyékalakban talán az édesanyja sem ismerte volna fel a hajóút sámsoni termetű gonosztevőjét. Csak a hangja volt most is a régi, harsogó bölömbika hang.

— Megmondtam, monsieur Battiste... a csákányok beleestek a mocsárba s bár mind a ketten utánamentünk, nem találtuk meg. Az őrszemek is tanúsíthatják, hogy igazat mondok...

Battiste legyintett.

— Egy szót sem hiszek az egészből. A csákányokat elrejtettétek. Biztosan terveztek valamit. De szavamra, ha megtudom, hogy megint zendülést főztök!... Roll, te aligha bírsz ki még három hónapot a föld alatt

Elhallgatott, majd az örök felé csattant a hangja:

— Ezt a két fickót kikötitek. A többi pedig féladagot kap bor nélkül mindaddig, amíg elő nem kerülnek az eltűnt szerszámok...

Doumert és Rollt elvezették. A fegyencek morogva, lehajtott fejjel kullogtak vissza zárkáikba, amelyek előtt a bagno szegesdróttal körülvevett udvarán már szabadon engedve üvöltöttek a véredek.

Froin felkönyökölt a fekvőhelyén. Hallgatózott. Messziről az őserdő lélegzése hallatszott. Majomrikoltott, mély rőfögéssel egy tapir csörtetett valahol, néha-néha álmában elrikkantotta magát egy papagáj.

A közelben azonban és az udvaron semmi nesz. Az ör lépései egyhangúan koppantak a folyosón.

Froin megvárta, amíg az ör lépése elhalad, akkor a szomszéd piccs felé fordult.

— Sikerült, Gene?...

— Sikerült. A csákányok biztonságban vannak. Még két ásó és a legközelebbi újholdra itt a csónak. Csak Roll és Doumer ne fecsegenek.

— Efelől nyugodt lehetsz. Inkább elpusztulnak.

— Jose, a néger, lázas.

— Már ő is?... Ez baj, mert nélküle nem indulhatunk.

— Reszelőt kell szerezni a föld alól is. Biliń-
csekbe vert kézzel nem lehet evezni.

— Igen ám, de honnan?...

— Az orvosi rendelőben van mindenféle szer-
szám.

— Mit érsz vele, ha orvos meg nincs. Battiste
szeme elől még sem lehet elvenni.

— Battiste... mindig az a sötétképű.

— Azt mondják, már ő is lázas, de titkolja...

— Sietni kell... A végén még minket is meg-
fog a nyavalya, azután nézhetünk a szépen kifő-
zött tervünk után.

— Pszt... hallgass!

Az őrlépései ismét az ajtó felé közeledtek.
A két fegyenc elhallgatott s dermedt mozdulatlan-
ságban, lélekzetviSSzafojtva figyelt az ajtó felé.
Az őrlépései azonban gyanútlanul elkopogtak s
most már csak az alvók egyenletes, mély lélegzet-
vétele törte meg a bagno csendjét.

•

Natoire kapitány eldobta szivarját s össze-
húzott szemekkel figyelt a másik nyugvószéken
pihenő orvosra.

— Nem tudom, mit tegyünk — mormogta ta-
nácsztalanul. — Tegnap óta Salyon páter is lázas.

— Ma délben harminckilenc kilenctizedes lá-
zat mértem magamnak. Ez annyit jelent, hogy két
nap múlva eszméletlen leszek, azután...

Legyintett s tenyerét végighúzta taplószerűen
szikkadt lázas homlokán.

— Megmondtam, hogy a bagnóban, a Maro-

nin túl nem szabad folytatni a lecsapolást. Minden nap új moszkítóömegeket riaszt fel a munka, pedig a bagno fele máris beteg.

— Nem tehetek róla. A parancs — parancs.

— Parancs ide, parancs oda, még sem lehet a fegyenceket az örökkel együtt készakarva elpusztítani. Tudod, mi a helyzet a nyugati bagnóban?

— Majd elmondod

— Igen. Van, helyesebben volt ötszázharminc fogoly és nyolcvanhét ör. Amint a láz és a tifusz felütötte a fejét, az egészséges örök száma egy hét alatt hatvankettőre olvadt. Azóta van a foglyok közt negyvenhét, az örök között kilenc halott s az embereknek több mint fele beteg.

Natoire felállt. Idegesen járkált a szobában.

— Akkor hát miért nem maradtál ott? A járványt lokalizálni kell...

— Betegen úgysem segíthettem volna. A nyugati bagno-ba orvos kell, méghozzá tetterős és egészséges orvos.

— Jó. Majd megpróbálok körülnézni a városban s ha nem sikerül, kérhetünk segítséget a missziósoktól.

Az orvos elnevette magát.

— A missziósokkal beszéltem. Egyetlen orvos sincs itthon a három közül. Cayenne két orvosa pedig sokkal is kényelmesebb, mint hogy a bagno-ba menjen. Hanem volna egy harmadik megoldás...

— Ugyan mi?...

— Azt hiszem, a fegyencek között van egy orvos. Azt kell nyugatra küldeni s ha felmented a munka alól, boldogan megtesz minden tőle telhetőt.

— Sajnálom, Gernier fegyelmi büntetés alatt áll.

— Hát aztán? Függessd fel a büntetést és induljon minél előbb. Gondolj arra, hogy ha az örök között erősebben pusztít a betegség, egy szép napon fellázadhat az egész bagno.

— Igazad van... Nos, nem bánom, Gernier reggel indulhat.

*

Az orvos azonban csak négy nap mulva hagyhatta el a központi börtön épületét. Közel négy hónapot töltött el a föld alatt, büntetőcellában s amikor napvilágra hozták, nem tudott megállni a lábain. Két napig Lacroix ápolta, a másik két napon Gernier injekciózta az orvost s amikor végre mégis elérkezett az indulás ideje, mind a ketten egyformán betegek voltak.

Gernier nem tudta, hova megy.

A nyugati bagnóról csak rabtársai elbeszéléséből hallott és sejtelve sem volt arról, hogy Natuire kapitány oda helyezte Jean Froint s a korbácsolás miatt büntetésül Battiste őrmestert is.

Eleinte tervszerűen pusztasággá tett, fátalán vidéken haladtak, rizs, cukornád és kukorica ültetvények között; a földeken azonban csak nэгerek és indokíniai bevándorlók dolgoztak s az ültetvények sora hamar megszakadt.

Később csalitos, bokros vidék következett s messziről feltűntek a Tumuc-Humac hegység lan-kás nyulványai. A Laxa-patak völgyében eléjük táruIt az őserdő és többé el sem hagyta őket.

Minél nyugatabbra értek, annál vadabb lett a vidék s annál rosszabb az út. A levegő forró volt és nedves; a tenger felől állandó keleti szél fujt s a mocsarak surlói között ijesztő, soha nem látott hullók surrantak.

Tizennégy új fogoly vándorolt nyugat felé, öt fegyőr és négy véreb felügyelete alatt. Három ösvér vitte a kis karaván után a podgyászt, leginkább élelmi- és gyógyszereket, az örök azonban már a második napon szétosztották a foglyok között a terhet s attól kezdve felváltva lovagoltak a kettős teher alatt görnyedő rabok előtt.

Nyolc napig tartott az út s a rövid hét alatt a foglyok közül kettő vérhasban megbetegedett, három másik és egy ör pedig lázasan tette meg az út utolsó szakaszát.

A bagnó tizenöt-husz hold kiterjedésű majorféle épülettömb volt. Hosszú, lapostetejű barakkok sorakoztak benne s az épületeket magas fakerítés, amögött szeges drótháló védte... A két kerítés között, éjjel-nappal szabadon vagy két tuca véreb csaholt.

Köröskörül s a bagnó területén is gondosan kiirtottak minden bokrot és minden fát, ami az esetleges szökevényeket segíthette volna az elrejtőzésben.

Gernier csaknem megdermedt, amikor az irodának kinevezett cella ajtajában megpillantotta Battiste őrmestert.

Az altiszt szeme összeráncolódott, amíg átfutotta Natoire kapitány kísérő parancsát. Azután harsány kacajra fakadt.

— Szavamra, ez a legjobb tréfa, amihez éle-

temben szerencsém volt!... — harsogta. — A szökevény fegyenc orvossá lép elő. Ő fog gyógyítani bennünket, az öröket!... Pokoli!...

Gernier elé lépett, megsuhogtatta korbácsát.

— Átkozott szerencséd van, fickó, annyi szent, de hogy én nem fogok enni az orvosságodból, azt fogadom. . .

Az orvos nyugodtan nézett szemközt vele.

— Adj a jószerencse, hogy ne is legyen szükség rá, Battiste őrmester. De ha mégis megbetegednék, ne feledje: én orvos vagyok és nem fegyverházőr Cayenne-ban.

Néhány fegyőr elvigyorodott s a rabok is lehajtották a fejüket.

Battiste elvörösödött.

— Micsoda?... Te még beszélni mersz, kutya? Azt hiszed, itt is a hátad mögött áll Naiboire kapitány, meg a pap, meg az orvos?...

Az örökhöz fordult.

Minden rádióamatőr nélkülözhetetlen tanácsadója az

ANTENNA

képes rádióhetilap

műszaki rovata

Előfizetési ára egész évre P. 280, negyedévre 0.70 P.

Kérjen mutatványszámot a kiadóhivataltól: Budapest
VIII., József-körút 5. II. em. Telefon: 444-00

— Kikötni a bitangot legalább négy órára. Azután levenni róla a bilincseket, de hogy szabad embernek ne képzelje magát, reggel és este egy-egy órai kurtavas. S nehogy megint szökési terveket főzhess, én magam fogok felügyelni a munkára és mellettem fogsz aludni az őrség szobájában.

VI. FEJEZET

Gernier kezéről és lábáról leverték a bilincseket s másnap, miután az előírt időt kurtavasban töltötte, végignézte a bagnet. A kevésbé súlyos betegekkel eltakarította a szennyet s a kórháznak berendezett barakot fertőtlenített. Battiste minden tiltakozása ellenére főtt gyümölccsel bővítette a betegek ételmét és felemelte a napi boradagot.

A negyedik napon az új betegek között be-
esettségű, tarfejű fegyenc jelentkezett. Amikor
föléje hajolt a sztetoszkoppal, a beteg alig mo-
gatva ajkát, halkán a fülébe sugta.

— Jean Froin küldött. Küld el az őrmestert...
Gerniernek csak a szeme mozgott.

— Nem lehet elküldeni. Mit akarsz?...

— Utalj kórházba, ott talán beszélhetünk...
Az orvos felemelkedett.

— Tifusz. Az elkülönítőbe...

S míg a fegyenc elégedett arccal távozott,
az orvos aggódva figyelte az őrmester arcát,
vajjon nem vett-e észre valamit.

Battiste közömbösen figyelő arca azonban
nem árult el semmit.

Gernier a legközelebbi beteghez fordult, de

ugyanebben a pillanatban már elhatározta, hogy amennyire csak lehet, függetleníti magát az őrmestertől. Legelsősorban azt akarta elérni, hogy ne az őrség szobájában kelljen aludnia az őrmester ágya mellett.

Néhány törülközőt ecetes vízbe áztatott, azután megfogta Battiste helyettesét, egy alacsony-homlokú, provençei tizedest.

— Monsieur... ezeket a törülközőket kérem, vitesse az őrszobába.

— Minek? — ráncolódott össze a tizedes homloka.

— Nem nekem kell, hanem önöknek, akik ott alusznak velem együtt. Ugy látom, a mocsárláznak egy újabb válfaja ütötte fel a fejét, amely légzés útján is fertőz. Ha az őrszemélyzet egész éjszaka egy levegőt szív velem, hamarosan megfertőződnek. Azt gondoltam tehát, legjobb lesz, ha éjszakára valamennyien bekötik a szájukat nedves törülközővel. Nem hiszem ugyan, hogy ez az óvintézkedés sokat használhat, de mégis valami.

A tizedes elsápadt s tekintete, amellyel Battiste-t kutatta, minden szónál világosabban beszélt. Gernier azzal a tudattal látott munkája után, hogy éjszakára már nem az őrszemélyzet szobájában alszik.

Első útja az elkülönítőbe vezetett. Külön barak volt ez a bagno közepén. Ablakait sűrű drótháló védte, ajtaja előtt külön fegyveres őr állott. A fegyenc tetetett bággyadtsággal ült egyik ágy szélén.

Gernier félreállította s hozzáhajolt, mintha lsmét vizsgálná.

— Nos?... Mít akarsz?... — suttogta lázas izgalommal.

— Vigyázz, megbízhatatlan alakok is vannak itt. Fordulj az ablak felé... — suttogta a rab s igyekezett szenvedő arcot vágni.

Pár pillanatnyi csend után folytatta:

— Jean Froin, Roll és még négyen szökést tervezünk. Az erdei törzsek között él két kiszabaldult fegyenc, azok segítenek. Csákányokért, ásókért csónakot adnak, amivel lemehetünk a tengerig. Rád is szükség van. Ráspolyt kell szerezned a műtőszobából...

— Nehéz dolog, Battiste állandóan a sarkamban van.

— Beszélj Ponsionnal, az őrről. Neki eladható a boradagodat, akkor sok mindent megenged.

— Mikorra lesztek készen?

— Még két ásót kell ellopni s akkor itt a csónak. Azután már minden az alkalomtól függ.

— Rendben van. Mondd meg Froinnak, hogy alkalomról és gondoskodom.

— Igen, de hogy kerülök ki innen?...

— Egyszerű. Kidoblak, mint szimulánst.

Kininlabdacst nyujtott a fogoly felé s hogy enyhítse a várható fegyelmi büntetés kellemetlenségét, adott neki két pohár konyakot is. Azután megkereste Battistét.

— Örmester, az a rab, akit ma reggel az elkülönböztetőbe vittem, olyan egészséges, mint én, vagy ön. Valószínűleg a lustaság bántja, azért akart kórházba kerülni.

Battiste bólintott. Csontos arcán egyetlen izom sem mozdult.

— Visszamegy a többi közé. S hogy ne legyen

hedve még egyszer beteget jelenteni, arról majd gondoskodom.

*

Jean Froin leejtette csákányát és felegyenesedett. Szakadt róla a veríték, szemei előtt vörös karikák iramlottak el. Izmaiban pokoli fájdalom sajgott, lázas ajkai cserepesen égtek, nyelve szárazon tapadt szájapadlásához.

Dél felé járt, amikor a kényszermunkára ítéltek rabok már csak erejük legvégső megfeszítésével bírják a munkát.

Fölöttük kéken, felhőtlenül terült el az égboltozat. Balfelől idelátszott az őserdő keskeny csíkja s ez volt minden, amit láthattak a körülöttük elterülő világból.

Az új út, a Maroni medre és a bagno háromszögében az erdőirtásnál mocsaras, egészségtelen terepet találtak pár hónap előtt. Ezen a részen eredménytelen lett volna minden irtás, amíg a mocsarat nem sikerül lecsapolni, ezért a foglyokkal mély, hosszú árkot ásattak, amelyet már csak keskeny földsáv választott el a lecsapolandó területtől. Amint azt is eltávolítják, a mocsár nedvessége elhúzódik az árkon keresztül, s Cayenne gazdagabb lesz egy mesterséges folyóággal és szegényebb egy mocsárvidékkel. Feltéve persze, hogy a mocsár hajlandó kiszáradni, mert ha nem, akkor minden marad a régiben azzal a különbséggel, hogy az árok medre is eliszaposodik s a mocsárvidék előbbre húzódik néhány kilométerrel. De ez sem túlságosan nagy baj, legalább a raboknak lesz munkalehetőségük a nyugati bagnoiban még néhány évtizedig.

Az árok alján itt-ott már feltört a talajvíz. Néhol félméter mély pocsoltyák képződtek, amelyek fölött vastag felhőkben rajzottak a moszkítók és szúnyogok. Volt eset rá, hogy a helyenként felburjánzó párányok között kajmánt találtak az örök. Reggelente néha puma lábnyomai látszóttak a lágy talajban s a dolgozó rabokat gyakran valószínűséggel megrohanták a piócák.

A volt tengerész körülnézett. Alattomos pillantással tájékozódott az örök állása felől, azután megindult s megbillinselt lábát nehezen vonszolva, odacsúszott, ahol egymás mellett dolgozott Roll és Gene.

— Hé...

A két csákány egyszerre koppant a földön.

— Van valami?...

— Minden rendben. A csónakot felvontatják a folyón, egészen az árok torkolatáig. Ott könnyen megtalálhatjuk.

— Levélben írták?...

— Pakéregre. Térkép is van rajta. Ha szerencsénk van, öt nap alatt elérhetjük a tengert. Az út végig őserdők között visz, csak a torkolati szakaszon kell vigyázni.

Ebben a pillanatban éles kiáltás harsant. A három összehajló fej megriadva rebbent szét. Egyik őrezem lövésre készen tartott fegyverrel csúszott le az árok oldalán.

— Felfedeztek!... — cikázott át a gondolat a matróz agyán.

De aztán megkönnyebbülve sóhajtott fel. Az árok mélyén egy fegyenc feküdt a földön arcra borulva. Lába még rángatózott, görcsösen szétnyíló szemekre azonban már a halál fátyola fe-

szült. Nem messze tőle, félig egy pocsolyába merülve hevert az ásója.

Froin eldobta csákányát és amennyire bilincsei engedték, rohanni kezdett a fekvő ember felé. Szemei izgatottan lesték az őrl pillantását.

Ha felfedezi az ásót, akkor mindennek vége, ha azonban sikerül a szerszámot elrejtteni, meg van az utolsó kellék, ami a szökéshez kell.

Az őrl azonban csak a foglyot nézte. Froin olyan irányban szaladt, hogy az ásó és az őrl közé kerüljön. Futtában hatalmasan belerugott az ásó nyelébe. A rozsdás szerszám eltűnt a pocsolya vizében s a matróz zihálva állt meg az elnyujtózott test mellett.

— Meghalt...

— Mi közöd hozzá?... — reccsent rá az őrl.
— Takarodj vissza a munkádhoz!...

Froin megvert kutya módjára kullogott el. Alattomos szemében azonban diadalmas láng lobogott. Sikerült biztosítani az utolsó ásót s a szer-

A legjobb, legolcsóbb,

legtartalmasabb képes rádióhetilap az

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

szám eltűnése miatt még csak nem is gyanúsíthatják.

Ebédidő alatt egy vastagabb nádszálon átdu-gott egy vékonyabban úgy, hogy kezdetleges keresztalakot kapott. Este azután, mintha csak véletlen lenne, a primitív jelzést beledobta annak a pocsoljának a vizébe, amelynek fenekén az ásó feküdt. A kereszt békésen úszott a vizen. Az erdő-lakó indiánok szeme pedig éles, holdfénynél hamar felfedezik a jelzést...

Másnap reggel alig várta az alkalmat, hogy belegázolhasson a pocsoljába. Lábaival végigku-tatta a ragadós iszapot s titkolt örömmel állapí-totta meg, hogy az ásó eltűnt.

VII. FEJEZET.

Hetek teltek el. Gernier munkája megfogyott. A reggeli rapportoknál már alig jelentkezett új beteg s az orvos inkább csak a kényelmes munka-beosztás kedvéért tartotta a kórházbarakban a pár lábbadozó fegyőrt és rabot.

Arca megnyúlt és megsápadt ezekben a hetekben. Az első időben éjszakáit és nappalait egyformán igénybe vette a küzdelem a járvány ellen; mostanában viszont attól aggódott, hogy feltűnik Lecroix doktor s az első ellenőrző vizsgálat után ismét visszakerül kezére a bilincs, markába a csákány.

Ez ugyan még nem lett volna nagy baj, de az új beosztás esetleg tönkretelhetne volna a szökésre irányuló tervet. Gernier pedig most már végképpen elszánta magát a veszedelmes kalandra. Ha sikerül a szökés, talán nem lesz nehéz új életet kezdenie valamelyik eldugott délamerikai fészekben. Ha viszont nem sikerül, legalább hamarabb vége lesz annak a földi pokolnak, amit az igazságsgazdálkodás úgy nevez, hogy: életfogytiglan.

Az orvosi rendelőből Battiste minden elővigyázatossága ellenére is, sikerült elcsennie egy kemény acélból készült reszelőt, egy csontfűrész s

egy hosszú, egyenes pengéjű bonckést. Ezeket a holmikat a rendelő kis mosdófülkéjében rejtette el egy csomag kininnel együtt.

Ponsoin, az őrség legiszákosabb tagja, már néhány hét óta engedelmes barátai közé tartozott. Ez az őr vette meg napi boradagját, de Gernier hamarosan rászoktatta a betegek számára tartott konyakra is. Így azután Ponsoin ezekben a napokban állandóan derűs színben látta a világot, Gernier viszont hamarosan negyven frankot gyűjtött össze egyéb kincsei mellé.

Negyven frank pedig valóságos vagyon Cayenneban.

Egyik reggel új beteg jelentkezett. A vizsgálatnál úgy fordult, hogy az őr ne láthassa az arcát, azután apró, kissé bandzsa szemeivel Gernierre hunyorított.

Az orvos bólintott. Hőmérőt dugott a rab hóna alá, azután Ponsoinhoz fordult:

— Az elkülönítőbe. Tífuszgyanús.

Alig várta, hogy végezzen a vizsgálatokkal. Amint szerét ejthette, átment az elkülönítő barakba, amelyben már csak három tífusz után lábadozó rab élte aránylag kitünő életét.

— Mit akarsz?... — suttogta, amint egyedül maradt a beteggel.

— Froin üzent. Minden készen van. Intézd el Ponsoinnal, hogy a mi cellánkba kerülj, különben nem tudsz velünk együtt jönni. A reszelőt pedig add ide, hogy meggyengíthessük az ablakrácsokat.

— Mi lesz a kutyákkal?...

— Bízd Rollra, neki már gyakorlata van ebben. A fontos az, hogy meg legyen a reszelő. A legelső viharos éjszakán szökünk.

Gernier bólintott. Már tudta, hogy Cayenne-ből csak zuhogó esőben lehet megszabadulni, amikor a véregek nyomot veszítenek s az őserdőben rejtekhelyükre húzódnak a kígyók és a vadállatok.

— Feküdj le s ha valaki kérdez, mondd azt, hogy a veséd fáj. Holnap, legkésőbb holnapután megkapod a reszelőt.

Pensoinnal a hátamögött visszament a rendőrszobába. Azt hitte, zavartalanul magához veheti a reszelőt. Elsápadva állt meg a küszöbön.

Battiste őrmester ült az asztal mellett. Kezében üres konyakos üveget tartott, egyikét azoknak, amelyeknek tartalmát Gernier megittatta az őrszemmel.

Battiste sovány arcára ezernyi ráncot vont a gúnyos vigyorgás.

— Mi ez, Gernier kényszermunkás fegyenc és orvos úr?... Hová lett ebből az üvegből az orvoság?... Nem tudja, hogy szeszessítalt még betegeknél is csak a bagno vezetőjének engedelmével lehet adni?...

Az orvos Ponsoinra tekintett. A fegyőr sapadt ajka, reszkető szájaszéle elárulta, hogy legalább úgy fél őrmestere haragjától, mint akármelyik fogoly. Gernier tudta, hogy erre minden oka meg is van Ponsoinnak; Battiste a saját alantasával szemben, ha lehet, még komiszabb kíméletlenséggel bánt, mint a foglyokkal. S tudta azt is, ha Ponsoin ellen vizsgálat indul, könnyen veszélybe kerülhet félrerakott pénze s minden egyéb szerzeménye is.

Habozás nélkül felelt:

— A konyakot nem a betegek itták meg, hanem — én.

Az őrmester kezében meglódult a korbács.

— Ügy?... És ha szabad kérdezni, ki adott rá engedélyt?...

— A járvány. Miután éjjel-nappal súlyosan fertőzött betegekkel foglalkoztam, ügyelnem kellett arra, hogy a saját egészségemet megvédjem.

— Igen? Csakhogy a fegyház szabályai fűtyülnek az egészségedre. Neked az volt a kötelességed, hogy másokat gyógyíts. Ezért mentettek fel — elég helytelenül — a munka alól s ezért engedték meg, hogy hónapokig itt henteregj, mint valami főherceg.

Megállt az orvos előtt. A korbács kellemetlen súvítással csapkodta a levegőt.

— Hát ennek az állapotnak én véget vetek. Mától kezdve nincs járvány. Beszüntetem az orvosi tevékenységet s aki beteg, annak majd én látom el a baját, akár ő, akár fegyenc... Megértted?...

— Megértettem. S ha majd holnapután ismét tele leszünk beteggel, ne feledje a jelentésbe ezt is belevenni, őrmester.

— Bíz csak rám, hogy mit veszek bele a jelentésembe. Egyelőre mars vissza a cellákba és holnap reggel munkára mérsz a többiekkel.

Hirtelen mozdulattal felemelte a korbácsot a végigvágott vele az orvos arcán. Azután megfordult s lassú lépéseivel kiment az ajtón. Egy pillanat múlva már az udvar túlsó végéről hangzott fel dühös orditozása.

*

A baraképület szűk celláiban nehéz és áporodott volt a levegő. A keskeny ablakok vasráccsal

elzárt résein alig áramlott be valami friss levegő. A foglyok állandó bűzben, szennyben és kibirhatatlan forróságban éltek Cayenne bagainban. A folyosón most az esti vacsoraosztás zaja hangzott. Lábak dobogtak, kondérok dördültek, csajkák zörögtek. Két-két fogoly cipelte a nehéz kondért, egy harmadik pedig kiosztotta a forró levest és a csajkákat benyújtotta a cellák keskeny, folyosóra nyíló ablakán. Minden hármas csoport mögött egy-egy őr haladt töltött fegyverrel.

Jean Froin a cella közepén állott. Lihegve kapkodta a lélegzetet, véres szemei kutatva néztek körül.

— Vigyázni kell... — suttogta — valamenynyien életfogytiglan ítéltek vagyunk, könnyen észrevehetik, hogy készülünk valamire.

— Nincs semmi baj, — suttogta vissza Roll. — Ha Gerniernek sikerül átadni a ráspojt, akár azonnal is indulhatunk. Csak még a kutyák ellen kell kitalálni valamit, ha nem akarunk munkából szökni.

— Az túl kockázatos — vélte Froin. — Legelőbb ketten-hárman fűbe harapnának közülünk, meg azután ott is csak vannak kutyák.

A vacsoraosztás örökké egyforma zajába valami idegen láрма vegyült. Az örökös hallgatózáshoz szokott fülek pillanat alatt észrevették a szokatlan tünetet. Valamennyien elnémulva tekintettek az ajtó felé.

— Talán vizsgálat van. Megérkezett a pap, vagy Natoire kapiány, — mormogta Roll és körülnézett, hogy minden rendben, a helyén van-e a cellában.

Most már tisztán hallhatóan lépések közlekedtek.

Kulcs csikordult a cella zárában s a feltáruló ajtóban Gernier jelent meg a hátamögött egy őrrrel.

— Na, belépni... — mordult az őr. — Ezentúl itt fog lakni a sok uraskodás után. Azután figyelmeztetem, rend legyen, mert velem nem lehet tréfálni!...

Gernier belépett. Arca közömbös volt és semmit sem árult el abból, hogy mennyire élvezte fegyencársainak elrejthetetlen meglepetését.

Alig hangzottak el az őrlépései a folyosón, mindnyájan az érkezőnek estek.

— Hogy kerülsz ide?... Sikert Ponsoinnal megegyezned?... Elhoztad, amit kellett?...

Az orvos hallgatást intett.

— Csendesen legyetek, mert még gyanút keltnék... Magam sem hittem volna, hogy minden úgy sikerüljön, amint sikerült. Battiste ma rájött arra, hogy a betegek konyakja eltűnt s büntetésből visszarendelt a cellákba. Azt, hogy idekerültem. Ponsoin intézte el hálából, amiért nem árultam el, hogy a konyakügyben ő a főbűnös.

— Rimac-el beszéltél?...

— Ha ő az, akit a reszelő miatt hozzám küldtetek, akkor igen. Szerencsém volt, mindent sikerült magammal hozni, amit akartam. Jó lesz, ha gyorsan elrejtitek, mert nem szeretném, ha valóságos fegyverraktárt találnának nálam.

Tíz mohó kéz nyúlt az összekötözött batyu után, amit az orvos még egyre a ruhája alatt szorongatott. Halálos csendben, de az izgalomtól kipirult arccal forgatták ki a zsákok, amelyből a fe-

gyencek kevés holmija, a váltás fehérnemű, néhány kapcarongy és egy imádságos könyv borult a földre. Ezeket a holmikat félrelékték s valamennyien egy rongydarabba burkolt kis csomag után nyúltak.

Roll pillanat alatt szét tépte a köteget.

Kis zacskóban kinin, néhány sebkutató rúd és egy csipesz került elő. Roll elsápadva nézett fel.
— Hát a ráspoly?... Csak nem vesztetted el?...

Gernier megrázta a fejét. Úgy állt meg, hogy a csoport közé és az ajtó közé kerüljön. Ledobta szubbonyát s felső karjának belső részéről odakötött reszelőt, vékony, erős acélfűrész és hajlékony pengéjű sebészkeést fejtett le.

— Dugjátok el. De jól, mert ezek nélkül nem mozdulhatunk.

Roll felelet helyett lefeküdt a földre egyik ágy mellett. Előbb a reszelőt, majd a fűrész és végül a kést külön-külön hasadékbába rejtette. Azután felállt s hangja komor volt, szinte fogadalomszerűen hangzott, amikor megszólalt:

— Az én priccesem a legbiztosabb hely az egész bagnóban. S a pokol minden ördögére mondom, egy percig sem él, aki az én akaratom ellenére hozzá mer nyúlni!...

VIII. FEJEZET.

A cella hat lakójának lélekzetállító izgalma közepette Jean Froin még azon az éjszakán megkezdte a bilincsek tágitását. Elsőül Rollt vette kezelés alá. A vékony, kemény ráspolyt beszorította a bilincs alá s míg Roll másik kezével igyekezett leszorítani a bilincs körül véresen duzzadt bőrt, a matróz szenvtelen nyugalommal dolgozni kezdett.

Csakhamar mindkettőjük homlokán verejték gyöngyözött s Roll arca eltorzult a fájdalomtól, mert a reszelő a legóvatosabb kezelés mellett is gyakran hasított bele az eleven húsba. De a fegyenc jajszó nélkül viselte el a kínokat. Amíg a munka tartott, egy ember az ablak közelében, másik pedig az ajtónál hallgatta az örök eltávolódó, majd ismét erősödő lépéseit s némá kezlegyintésekkel kormányozták a matrózt.

Reggelre Roll bilincsenek belső felülete egészen elkopott s csak vékony pánt tartotta össze az acéllemezt. A reszelés nyoma azonban alig látszott, valóban csak tüzetes vizsgálat esetén lehetett észrevenni.

Másnap Gernier került sorra, majd Gene és a

többiek. A negyedik napon visszakerült a cellába Rimac is. Elbeszélte, hogy Battiste minden fegyencet visszakergetett a munkabarakokba, de ő maga alig látható. Vagy beteg, vagy a vizsgálobizottság érkezését várja s igyekszik a bagno munkaelszámolásai között rendet teremteni.

Ezekben a napokban pattanásig feszült idegekkel jártak. Az örök minden pillantása a szívükre kergette a vért s ha valamelyiknek az örök szemeláttára kellett valami munkát elvégezni, akkor hat szempár reszkető izgalma kísért figyelemmel minden mozdulatot.

A szabadságuk, de az életük is függött attól, hogy felfedezik-e a félig átreszelt bilincseket?...

Most már csak az esős évszakot kellett megvárniok, hogy tervük kiviteléhez fogjanak. S az szerencsére nem váratott magára sokáig.

Egy reggel világosszürke felhők takarták el az eget. Olyan alacsonyan szálltak, hogy csaknem beleütköztek az őserdő magas lombkoronájába.

A levegőben vihar érzett s valóban, délután nagy cseppekben esni kezdett az eső. A munkát abbahagyták és az egész csapat visszatért a bagno-ba. Battiste helyettese elrendelte a cellák takarítását s estig azzal vesződték kedvetlenül, a küszöbön álló nagy események fojtott izgalmaival a mellükben.

Roll a szeme sarkából kormányozta őket. A rablógyilkos szinte megnőtt ezekben az órákban. Hatalmas mellkasa úgy emelkedett, mint egy fujfató, lesóványodott karjain rángatóztak az izmok. Gernier szinte megborzadt, amikor halálosan elszánt, hideg villanású tekintetét látta. Ha valaki

„akkor” elébük áll, ez az ember pillanatnyi habozás nélkül meg fogja ölni.

Elérkezett a vacsoraidő s Roll kurtán kiadta a parancsot:

— Senkise egyen egy falatot se. Minden ételt beleönteni az ágytakaróba. Vigyázzatok, nehogy észrevegyenek valamit.

Az izgalom ott parázslott a szemükben, a fülükben dobolt és összeszorította a torkukat. Talán nem is tudtak volna lenyelni egyetlen falatot sem.

Az udvaron felcsilingelt a csengő, amely azt jelentette, hogy a vérebekeket szabadon engedték s az éjszakai őrség vette át a szolgálatot. A cellákra sötétség és csend borult, csak az udvar felől hallatszott be az egyre erősebben zuhogó zápor csobogása.

Roll felült a priccsén.

— Meg kell várnunk az éjfélt. Addig eláznak a kutyák és behúzódnak az ereszek alá, ahol védve vannak az eső elől. A kerítés körül ilyenkor nincs őrség, csak arra kell vigyáznunk, hogy az udvaron álló őrszemet elkerüljük, vagy elhallgattassuk. Ha a kutyák mégis ránkrontanak, közéjük dobjuk az ágytakarót a főzelékkel. Azon elmarakodnak egy darabig s mi egérutat nyerhetünk.

— Mi lesz a kerítéssel?...

— A fatörzs-palánk csak másfél öl magas. Froin feláll a vállamra és kényelmesen átsegít valamennyiünket. A kettős drót nem akadály, azon mindenki úgy megy át, ahogyan tud. Mindenki a saját bőrét menti, de ne feledjétek, hogy inkább elpusztulni, mint a többi menekülését is megakadályozni.

A folyosón felhangzottak az őrlépései. Roll

elhallgatott s csak akkor folytatta, amikor ismét teljes csend lett.

— A kerítésen túl irány az árok. Mindenki a Maroni felé tartson. Az árok torkolata mellett, a jobboldali páfránysűrűben kell lenni a csónaknak. S jól jegyezzétek meg, hogy egy szőkevény fegyenc kézrekerítéséért száz frank jár a nyomra-vezetőnek. Nem volnék meglepve, ha ugyanazok az indiánok, akik eladták nekünk a csónakot, nyílal és dárdával várának ránk a csónak mellett.

A percek ólomlábakon kullogtak. A párás, bűzhödt levegőt szinte égetővé forrósította az izgalom. Csak Roll ült megingathatatlan egykedvűséggel a priccsén s néha megpendítette a kezében tartott ráspoly élet.

Éifél felé járhatott, amikor felállt.

— Gernier; állj az ajtóhoz és figyeld az őrt, Gene, te mellém jössz az ablakhoz. Mindjárt kiemelem ezt a rácsnak csúfolt vacakot.

Gernier szédült. Meg kellett fogóznia a falban, nehogy elvágódjon. Ebben a pillanatban egészen reménytelennek érezte a kísérletet. Legjobban szeretett volna lefeküdni a priccsre és meghalni, hogy ne kelljen tovább is birkóznia azzal az izgalommal, amely az izmait és idegeit tépte s amelyhez hasonló feszültséget soha életében nem érzett.

Roll az ablakhoz állt és néhány percig kifelé kémlelt. Azután intett és Gene négykézlábra ereszkedett előtte. Roll ráállt a fegyenc hátára és megvillant kezében a ráspoly.

Gernier azt várta, hogy a rablógylkos reszelni kezd; Roll azonban a brazilai tölgyfából készített ablakrámánál kezdett dolgozni. Zajtalanul,

gyorsan járt a keze; a félhomályban csak sejteni lehetett, hogy a vasalás körül tágitja a fát. Néha abbahagyta a munkát s ilyenkor hallani lehetett fáradt lihegését. Negyedóránként, amikor a folyosói űr lépései felkopogtak az ajtó közelében, Roll zajtalanul leugrott Gene hátáról s valamennyien dobogó szívvel szorongtak priccseiken. Néhány perc múlva előlről kezdődött az egész s Gernier úgy érezte, hogy sohasem lesz vége az előkészületeknek.

Végre Roll megfogta a sűrű szövésű acélhálót s minden erejével húzni kezdte befelé. Halk káromkodást fojtott el, ismét babrált egy keveset a fapárkányon s második kísérletére a rács engedett. Roll éppen csak egy vonalnyira tágitotta meg, azután a cella közepére lépett.

— Készen vagyunk. Most megvárjuk, amíg ismét elhalad az űr, azután rajta. Én megyek előre, engem Froin követ, azután Gernier, Gene és a többiek. Megértettük?...

Szótalan fejbólintással válaszoltak. A rablógyilkos fogai közé szorította a reszelőt. Froin a keskeny, törnek is használható fűrészszel tette ugyanezt, Gerniernek, mint saját szerzeményt, visszaadták a sebészkést. Gene a kinint és egyéb szerszámokat vágta zsebre, Rimac pedig a hátára kötötte az ágytakarót, amelyben az esti főzelék már bűdösödni kezdett. Az ötödik és hatodik fegyenc fegyver és csomag nélkül várta az indulást.

Az udvaron teljes csend volt, csak az eső zuhogása hallatszott egyhangúan. Nem cseppekben esett, hanem vastag vonalakban, mintha megrepedtek volna az égi vízvezeték csövei. Roll egészen kifeszítette az ablakot és gyakorlott mozdulattal

lendült fel a párkányra. Néhány pillanatig mozdulatlanul guggolt, majd alig érzékelhető mozdulattal eltűnt. Froin azonnal követte.

Abban a pillanatban, amikor keze az ablakpárkányt érintette, Gerniernek minden nyugalomsága eltűnt. Fagyos nyugalom szállta meg. Acélos mozdulattal lendült és puhán, zajtalanul ért földet.

Pár lépéssel távolabb, szorosan a falhoz simulva két árnyék állott. Nem lépett melléjük, hanem megállt az ablak alatt és segített a sorban felbukkanó három embernek. Amikor az utolsó fegyenc lába is földet ért, Roll megindult a fal mellett. Puhán lépett, mint a macska, de szinte nem is kellett a lábára vigyáznia, mert a felázott talaj felfogta lépéseik neszét s az eső egyhangú csobogása egészen zajtalanná tette vonulásukat.

Már csaknem az épület sarkánál voltak, amikor sötét árnyék tűnt fel a fal előtt. Roll azonnal megállt, a hátamögött közeledők azonban későn vették észre a veszélyt.

— Mi az ott?...

Az ő hangja inkább ijedt és csodálkozó volt, mintha önmagát akarta volna bátorítani. Roll hatalmas teste a következő pillanatban előrerendült. Az ő megtántorodott a rázuhanó fegyenc súlya alatt. Ugyanakkor a rablógyilkos tenyere halálos, biztos szorítással fonódott a torkára. Mind a ketten a földre zuhantak s a zuhogó esőbe mély hangon beledörrent a fegyőr fegyvere.

Gernier még látta, hogy Froin is előreugrik, talán hogy segítsen Rollnak, azután eszébe jutott a rablógyilkos mondása, hogy mindenki a saját bőrét mentse. Elugrott a faltól s ahogyan csak a lábaitól telt, rohanni kezdett a palánk felé. A

hátramögött szapora lihegés jelezte, hogy a többiek is követik.

Árnyék suhant el mellette: Froin, majd egy másik: Roll kezében az ő puskájával. Sokkal gyorsabban szaladtak, mint az orvos. Mire Gernier a falhoz ért, Froin már Roll vállán kapaszkodott felfelé.

Az udvar felől zürzavaros láрма hangzott fel, majd vészesen rikoltva, harsány hangon megreccsent egy kürt. Riadó zendülésére a kutyák üvöltő kórusa felelt.

— Sietni!... — hallotta Roll hangját s érezte, hogy erős markok taszítják felfelé.

Valahonnan sötét árnyékok húzódtak előre, üvöltő hörgést hallott, éles fájdalom hasított a karjába. Egy ember halálordítását hallotta, azután zuhant lefelé megállíthatatlanul. Nyögve terült el a földön, de tüstént felugrott s még sikerült elkapnia a kerítésen átbukfencező Genet.

— Rimacnak vége!... — nyögte a fegyveres és sántítva igyekezett a másik kerítés felé.

A szökevények egymás után huppantak bele a felázott talajon rohanó esővízbe. Utolsónak Roll ugrott s amint közvetlenül egymás mellett továbbrohantak, Gernier az éjszaka ellenére is láthatta, hogy a rablógyilkos arca csupa vér.

Roll az orvos előtt kapaszkodott fel a drótkerítésen. Gernier követte. Erejét megtízszerezte az izgalom és a veszély tudata. A hátuk mögött egyre fenyegetőbben hangzott fel a vérebek kórusa s egyre több lett a világító pont, a felriasztott őrség kézilámpáinak fénye.

Akkor azonban már az árokparton rohantak el-elfuló lélegzettel.

Roll letért az árok vonaláról s a messze húzódtó út felé tartott. Gernier követte s csakhamar feltűnt mögöttük egy harmadik árnyék is: Froin. Mélyen meghajolva szaladtak, tüdejükből sipolva tört elő a lélegzet.

— Az úton... — lihegte a rablógyilkos — talán lesz idő... leszedem a bilincseket... akkor lehet, hogy azt... fogják hinni... hogy a tenger felé... menekültünk... azután átvágunk... a mocsáron...

Messze a hátuk mögött kavargott az üldözők lármája. A lámpák villogása elárulta, hogy a fegyőrök elszéledtek s egyelőre a legközelebbi búvóhelyet, a közeli erdőrészt akarják átkutatni.

— Aki arra menekült, elpusztul... széttépik a kutyák... — tördelte Froin s egy pillanatra sem lassította meg rohanását.

Több, mint egy óra hosszat tartott az első, eszeveszett vágatás. Az üldözők lámpáit elnyelte az éjszaka, de mindnyájan tudták, hogy a helyzetük semmivel sem veszélytelenebb, mint volt pár órával előbb.

Amikor az út világosabb csikja feltűnt előttük, Roll mégis megállást intett.

— Ha sikerül leszednem a bilincseket, behozhatjuk a késedelmet. A kutyák azóta nyomot vettek s lehet, hogy reggel előtt nem is üldöznek tovább.

Amíg beszélt, máris nekiesett Froin bilincseinek. Fogai összecsikordultak az erőlködéstől és az átreszelt acélbroncsok néhány pillanat múlva a földre estek. Gernier bilincseivel még hamarabb végzett, azután Froinnal együtt a saját láncaitól szabadult meg.

Percnyi késedelem nélkül felugrott és a mocsár felé fordult.

— A megmenekülésünk attól függ, sikerül-e még a világosság előtt elérnünk a csónakot. Ha a szerencse nem hagy el, egy óra múlva a folyóparton lehetünk.

— Ha ugyan be nem kerítettek s egyáltalán megközelíthetjük a csónakot — dörmögte Froin, de azért elsőnek lódult meg.

Szóttanul, összeszorított fogakkal törtettek előre az egyre sűrűbbé váló sás és páfrányrengetegben. Lábuk alatt cuppogott, süllyedt a mocsár s néhol térdig süllyedtek az iszapba. Roll még sem állt meg egy pillanatra sem s Gernier magában csodálattal bámulta meg a rablógyilkos biztos ösztönét, amellyel a minden felől leselkedő halál útvesztőjében tájékozódni tudott.

Távoli kutyaugatás ütötte meg a fülüket. Roll észrevehetően összerezsent a hangra s halk káromkodást fojtott el. De az iramot egy pillanatra sem mérsékelte s mire keleten szürkülni kezdett az ég az őserdő lombkoronája fölött, megcsillant előttük a folyó vize.

Gerniert akkor már Froin támogatta. Roll lerohant a partra s véres arccal, vadul forgó szemekkel csörtetett fel-alá a nádrengetegben.

A kutyaugatás egyre közelebből hangzott. Úgy látszik, Battiste őrmester vette kezébe az üldözés vezetését s nem akart addig nyugodni, amíg legalább holttesteket nem talál.

Hirtelen éles füttyszó hangzott fel s egy zombék mögül felbukkant Gene alig emberi arca.

— Az ördögbe... slessetek, mert a nyakunkon

vannak. Itt a csónak, de nem bírtam vele. Megtelt vízzel s egyedül megmozdítani sem bírom.

Berohantak a nádasba. Roll akkor már a kalapjával dobálta ki a csónakból a vizet. Froin beleállt a csónakba s egyik evezővel dolgozott, eredményesebben, mint a másik három együtt. Még csaknem térdig ért a víz a keskeny jármű öblében, amikor a matróz kiugrott.

— Jól van, már elbír négyünket. Dobjuk vízre és menjünk, mert baj lesz.

Roll a folyó medrét kémlelte s hirtelen előre mutatott.

— Azt a nádas részt kell elérnünk minden áron. Ott megbujhatunk addig, amíg elcsendesedik a part.

Nekifeszültek a csónaknak. Az iromba alkotmány lomhán mozdult, majd libegve megállt a vizen. Csaknem a pereméig merült, amikor mind a négyen beleugrottak. A víz sodra azonban így is elkapta őket s aránylag gyorsan vitte a csónakot befelé a menekülés, vagy borzalmas pusztulás felé.

Froin és Roll evezni kezdtek, Gernier Gene-vel tovább merte a vizet. Reménytelen munka volt, mert az eső ömlött s a kidobált mennyiség helyett kétszerannyi került a nyakuk közé az alacsonyan gomolygó felhőkből.

9. FEJEZET.

Rohamosan világosodott, bár az eső pillanatra sem szűnt meg, sőt talán bővebben zuhogott, mint az éjszaka. A folyam ezen a részen legalább két kilométer széles lehetett, de lomhafolyású, iszapos-medrű, itt-ott nádasokkal, vagy apróbb szigetekkel tarkított igazi alsószakasz. Mind a két parton őserdő sötét csikja húzódott s élőlénynek sehol nyoma sem látszott.

Roll letette az evezőt és kotorászni kezdett a csónak alján felgyülemlett vízben. Üres zsákdarabot, néhány összetört banánt és paradicsomot szedett elő. Káromkodva dobált mindent a csónak orrába.

— Megette a fene. A zsákban manioka-liszt volt, de szétázott. A gyümölcsöt pedig a majmok falták fel előlünk. Most nézhetjük az eget, amíg sikerül valami emnivalót szerezni.

Felállt és a part felé kémlelt. A folyó vize szinte gőzölgött a meleg levegőben; a part csak a sűrű párafüggönyön át látszott. Roll visszaült.

— Behúzódunk a nádasba, valahogyan kibírjuk éjszakáig éhesen is. Ha addig nem fedeznek fel, akkor már csak a torkolatnál kell vigyáznunk. Az őserdőn keresztül nem üldözhetnek.

A tengerész bölintott. Erélyes kézmozdulattal még beljebb kormányozta a csónakot, azután behúzza az evezőt és maga is leguggolt vizet merni.

Jókora göngyöleget fedezett fel, amely a csónak hosszában végigfektetve hevert. Jean Froin elégedetten bólintott.

— Sásgyékényből font vitorla. Nem a legjobb, de szükségből megteszi.

Mindjárt ki is bontotta a göngyöleget, kezével lesöpörte róla a vizet és Gene segítségével kifeszítette a csónak pereme fölé. Nem volt éppen vízmentes, de azért megakadályozta, hogy az esővíz tovább emelkedjen a csónak alján.

Elérték a nádat. Froin ügyesen összecsomózta a sást a csónak körül, úgy, hogy a víz sodra nem vihette őket tovább. Néma csend ölelte körül őket, csak a távoli szabad víz felől hangzott néha titokzatos mély csobbanás. Roli minden ilyen alkalommal összehúzott szemmel figyelt.

— Még csak az hiányzik, — mormogta — hogy a kajmánok étvágyat kapjanak ránk...

De eltelt a nap anélkül, hogy bármi háborgatta volna őket. Megpróbáltak aludni, a zuhogó esőben, bőrig ázva azonban még szundikálniok sem sikerült. A meleg, párás levegő dacára is dideregtek valamenyien s az éhség is egyre elviselhetetlenebb kínokat okozott.

Déltájban távoli zajt, evezőcsapásokat, majd nagy messzeségből kettős puskalövést hallottak. Roli gúnyosan elvigyorodott.

— Az Őrség naszádjai. Elég későn kezdtek hozzá a kutatáshoz.

Gene dermedten kuporodott le.

— Mi lesz, ha ránk találhatnak...?

— Attól ne félj! — legyintett a rablógyilkos.

— A vízen semmit sem érnek a kutyák, s kazalban fűt keresnek, ha a nyomainkat űtik ebben a nád-

rengetegben. Estig hazatakarodnak valamennyien s ha sikerül a felriasztott erdei törzsek figyelmét is elkerülnünk, nyugodtan hajózhatunk a tengerig. A torkolat előtt partraszállunk s talán tudunk majd valamilyen módon ruhát is szerezni.

Gernier megborzongva nézett a rablógyilkos arcába. Nem volt nehéz kitalálni, hogy milyen áton akar ruhát szerezni.

Lassan leszállt az alkonyat. A víz egyre gyakrabban csobbant körülöttük, néhány gémszerű szárnyas húzott el fölöttük s Roll egyre nyugtalanabb lett.

— Indulnunk kell. Ha figyelik a folyó medrét, az a rikácsolás még árulónk lehet.

Üggyel-bajjal kitolták a csónakot a sás és nád fogságából. Froin a tulsó part felé tartott, ahol valóban sebesebb volt a víz sodra s kevésbé kellett tartaniok a kajmánok támadásától is. A víz sodrára bízták a csónokot s maguk lekuporodva, féltestükkel vízben kémlelték a medret. Nagyobb távolságból a legélesebb szem is azt hihetta, hogy fatörzset visz a víz.

Amint azonban teljesen besötétedett, Froin munkához látott. Felállította az árbocnak szánt rudat s a gyékény mellett heverő sáskötéllel vitorlát biggyesztett az órmótilan alkotmány fölé. A déleleti szél ferdeszögben érte a kezdetleges gyékénylapot, de haladásuk így is észrevehetően meggyorsult.

Egész éjjel utaztak, közben Froin megpróbált egy zsinórdarabra erősített banánehéjjal horgászni, de eredménytelenül. Pirkadáskor Roll a part felé kormányozta a csónakot.

— Valami ennivalót kell szerezniünk — mor-

mogta — talán sikerül találni banánfát, vagy manioka-cserjét.

Az eső szerencsére elállt. Ruháikat levetették és felakasztották száradni a vitorlarúdra. Óvatosan közeleítették meg a partot. Froin a legsűrűbb nádas felé kormányzott s annak a védelme alatt húzódtak előre. Gernier sebészkésével levágott néhány vastagabb sácsszárat s a rögtönzött fegyvert szétosztotta.

Elhatározták, hogy Gene a csónak mellett marad, a többiek pedig lehetőleg sietve becserkészik a környéket. Roll jobbra indult, Froin egyenesen behatolt az erdőbe, Gernier pedig visszafelé ment a parton, amerre néhány magasabb fa állott. Szédült az éhségtől s gyomra néha görcsösen összerándult. Néhány csigát talált útközben, azokat mohón felhabzsolta. Ehető növénynek azonban nyoma sem volt. Kedvetlenül fordult vissza, amikor messziről hirtelen rémült ordítás zaja fel a csendet.

Amennyire csak reszkető lábaitól tellett, rohanni kezdett visszafelé. Már messziről hallotta, hogy a csónak közelében vad erővel kavargó víz, a kiáltás azonban nem ismétlődött meg. Messze előtte robajlott a nádas, ott Roll törtetett visszafelé.

Amint kibukkan a sűrűből, hirtelen megáll, mert úgy érezte, hogy elájul a rémülettől. A csónak szinte táncolt a kavargó vízben. Méteres szájak, csapkodó farkak, piszkosfehér kajmán-hasak villantak elő s a parton véresen tántorgott a matróz. Gene nem volt sehol, de könnyű volt kitalálni, hogy a csónak mellett az ő holttestén marakodnak az undok hullók.

— Froin... menekülj...! — ordította Gernier a kezében a sás-bottal újra futásnak lendült. A félig partrahuzottan imbolygó csónak mögül ugyancs hatalmas hulló feje tűnt elő, amint a szárazföldön lomhán mozogva, tátott szájjal közeledett a matróz felé.

A kiáltásra Froin megfordult és néhány tétova lépést tett. Szeméből halálos rettegés villant Gernier felé. Csak most látszott, hogy jobb karja könyökből hiányzik s többi része tépetten, élettelenül lóg a váll alatt. A vér színte fröccsenve dőlt belőle s a szerencsétlen már félig eszméletlen volt.

Gernier erejét megtízszerezte a kétségbeesés. A botot kétkézre fogva, esztelen bátorsággal ugrott a támadó fenekére felé. Annak tátott szájában véres húscsapatok lógtak s amint az új ellenséget felfedezte, lomha testével azonnal feléje fordult. Gerniert pillanatra megcsapta az állat büzös lehellete, azután a felémelt botot a kétségbeesés szilaj erejével a kajmán tátott szájába döfte.

A rettenetes fogsor pillanat alatt összecsapódott s a bot kiálló vége a földre esett. A kajmán különös, gurgulázó hangot hallatva a víz felé fordult. Vergődve igyekezett megszabadulni a torkába málydát halálos szálkától s amint a vízbe ért, vad vitustáncba kezdett. Vergődése, úgy látszott, elijesztette a többi, mert pillanat alatt halálos csend és nyugalom támadt a csónak körül.

A sebesült állatot is elvitte a víz éppen akkor, amikor Roll izzadt üstöke felbukkant a parti bokrok között.

— Mi történt...?

Gernier akkor már letépte a vitorlarudról

saját ingét s keskeny csikokra tépve, igyekezett vele elszorítani a vérző sebet.

— Nem tudom... azt hiszem, Genet megtámadták a kajmánok... Froin a segítségére sietett s közben ő is megsebesült...

A matróz kinyitotta a szemét és tétován körülnézett.

— I... igen... így volt... — tördelte — nekimentem a dögöknek... Gene akkor már véresen vergődött közöttük... megsebesültem... azt hiszem... meghalok.

Roll dühösen legyintett.

— Ördögöt halsz meg... éppen most, amikor végre megszabadultunk...?

Gernier felállott. Mint orvos, tudta, hogy a matrózt gyors operáció talán még megmenthetné ugyan, de itt, az őserdő közepén, kötszerek nélkül, kitéve az önmagában is veszélyes láz biztos támadásának, menthetetlen. Nem szólt semmit, csak intett.

— Vigyük a csónakba, — hajolt le Roll — azután induljunk minél előbb. Találtál valami emivalót...?

— Semmit...

— Én pár száz lépéssel távolabb eldobtam két fűzér banánt. Menj és hozd el, én addig előkészítem az indulást.

Gernier megindult a parton, a rablógyilkos pedig felnyalabolta az eszméletlen testet és beemelte a csónakba.

Félóra múlva ismét az ár sodrában úsztak a Gernier banánt majszolva figyelte a sebesült lélekzését, amely egyre aggasztóbban akadozott.

X. FEJEZET.

A nap minden órában kísütött, hogy azután újabb zápor szakadjon a nyakukba. A csónak sebesen úszott. Roll agyonázott bagómaradékot kotort ki kabátja zsebéből s rosszkedvűen rágcsálta. Néha egy-egy pillantást vetett Froinra, azután ismét a vizet bámulta hangtalanul.

A matróz néha eszméletre tért s Gernier ilyenkor igyekezett néhány falat banánnal erősíteni a legyengült szervezetet.

Estére kipirult Froin falfehér árca, lélekzetvétele meggyorsult. Az orvos lemondó nyugalommal figyelte a lázban vergődő testet. Most már biztos volt benne, hogy nincs segítség, de szeretete volna megkönnyíteni sorstársának utolsó perceit. Néhány barát eldugott a csónak alján s hamarosan kiderült, hogy nagyon helyesen cselekedett. Roll alkonyat táján megette az utolsó banándarabot is, azután ismét nekilátott, hogy Genenek a csónak alján megtalált csomagja segítségével használható horgot fabrikáljon.

Míg Gernier a kinint szárítgatta, hogy Froinon segíthessen vele, a rablógyilkos szétszedte a csi-
peszt s egyik végét meghajlítva, gyékényzsinórra kötötte. Azután lefeküdt a csónak orrába és konok

kitartással leste a vizet, hogy pusztá kézzel valami csaléteknek való apró halat foghasson.

Halat nem sikerült fognia, de kihalászott egy türes bádoggannát, amit békésen vitt a víz lefelé. Gernier, amennyire tudta, megtisztította és telemerítette vízzel, hogy az iszapos folyóvíz, amit inni kénytelenek voltak, legalább klissé leülepedjen.

Hajnalban ismét kikötöttek. Az orvos a sebesült mellett maradt, Roll pedig órákon keresztül bolyongott a környéken élelmiszert keresve. Ezuttal azonban nem volt szerencséje. Mindössze néhány gombát s pár darab éretlen manioka-gumót hozott. Az utóbbi elkészítéséhez azonban hiányzott a tűzük s a gumók a csónak fenekére kerültek.

Az eső végleg elállt ezen a hajnalon, az ég azonban nem derült ki. A nap sápadtan derengett keresztül a vastag párafüggönyön s az őserdőt füledt meleg feküdte meg. A sűrűben papagályok rikkantottak, de sem azoknak, sem a nádas vizimadarainak nem sikerült a fészkeik megtalálniuk.

Roll elhatározta, hogy nem indulnak tovább, hanem bevárják az alkonyatot. Most már a torkolati szakasz környékén jártak, valóban indokoltnak látszott az óvatosság.

Froin azonban, aki látszólag eszméletlenül hevert a csónak fenekén, a beszélgetés zajára felült. Zavaros szemekkel nézett körül, azután mereven Rollra bámult.

— Vihar lesz... nem érzed, hogy megfordult a szél...? Siessetek... ha jó szelet kaptok, az éjszaka elérhetitek a tengert... de ha itt kap a vihar, napokig rostokolhattok s akkor azután nem juthattok át a torkolati szakaszon...

Gernier elővette az utolsó elrejtett banánt s a matróz felé nyújtotta.

— Egyél, Froin... igyekezz erőre kapni...

— Nem kell... — háritotta el a beteg — egyétek meg ti. Nekem már semmi sem kell... nem fogom elérni a tengert.

— Ostobaságokat fecsegsz. Egyél...

Roll hirtelen felállott és Gernier mellé lépett.

— Igaza van Froinnak. Láthatod rajta, hogy a végét járja. A banánt különben is én szereztem, ide vele.

Gernier felállott. Kihúzta a sebészkést s egyenesen szembenézett a rablógyilkossal.

— Ha azonnal el nem takarodsz innen, a torokodba mártom ezt a kést.

Hangja olyan fenyegető volt, szemében annyi düh villámlott, hogy Roll hirtelen zavarba jött. A csónak orrába ment, onnan mordult vissza.

— Erről még majd beszélgetünk. Fald fel a banánt magad.

Froin ezt a vitatkozást már nem hallotta. Ismét elvesztette az eszméletét s most már órákon keresztül feküdt mozdulatlanul, hörögve.

Roll ismét a partra ment s horogra való csigákat, férgeket gyűjtött. Nem várták meg az alkonyatot, hanem déltájban elindultak. Roll horgászott s estig sikerült is neki két jókora halat kifognia. A kettő együtt lehetett vagy tíz font. Gernier rögtön felboncolta őket s húsukat kirakta a csónak alján száradni.

Most már érezhetően megfordult a szél. A víz tükre egyre erősebben fodrozódott, a csónak néha valószínű bakugrásokat végzett.

Roll leszerelte a vitorlát. Éppen idején. Hirtelen

vad szélroham szántotta végig a vizet, majd újabb, még erősebb lökés következett s a törékeny alkotmány eszeveszett táncba fogott. Rohamosan sötétedett, a part rövidesen eltűnt a szemük elől. Gernier biztonságba helyezte a vizeskannát és a húst, azután Rollal együtt nekifeküdt az evezésnek, hogy a csónakot irányban tarthassák.

Rájukszakadt az éjszaka. A szél eszeveszett gyorsasággal ragadta magával őket. Fogalmuk sem volt arról, hogy merre járnak s el voltak készülve arra, hogy akármelyik percben partnak ütközhetnek.

Gernier a vitorla köteleivel lekötötte az ájult matrózt, bár a sötétben még azt sem tudta megállapítani, egyáltalán van-e benne élet.

Tenyerüket órák alatt valósággal húscsapatokká tépték az evezők, de sikerült elérniök, hogy part sem jobb, sem baloldaltól nem tűnt a szemükbe.

Elmult az éjszaka s a hajnal vastag köddel virradt rájuk. Nagy messzeségben, a fel-felszakadó köd függönyén át mintha partvonulat húzódott volna előttük, a vadul tomboló orkánban azonban gondolni sem lehetett arra, hogy a csónakot kormányozzák. Félkézzel ettek valami kevés nyers halhúst és felváltva merték ki a csónakba becsapódó vizet.

Ismét rájukborult az éjszaka s amidőn a negyedik hajnal megvirradt, nyílt tengeren találták magukat. Partnak, szigetnek halvány körvonala sem látszott. Roll szélesen elvigyorodott.

— Csinos kis tánc volt, mi...? De ha nem tévedek, ennek köszönhetjük, hogy baj nélkül átkeltünk a torkolaton. Most majd csak elérünk yalahova.

Gernier a csónak alján elnyújtózva heverő matrózra mutatott.

— Jean Froin meghalt. Mit csináljunk vele...?

A rablógyilkos vállat vont.

— Igazság szerint bele kellene dobunk a tengerbe. Még imádkozhatnál is fölötte, amilyen jámbor vagy. De úgy gondolom, okosabb, ha horegra kötjük...

— Micsoda...? — hördült fel Gernier.

Roll fölényesen legyintett.

— No, no, csak ne ránts megint bicskát. Itt már a tengeren vagyunk, nincs part, ahol csalétket szedhetünk. S ha pár óra múlva felkopik az álland, majd sok pénzt megadnál holmi finom kis halpecsenyéért.

— Amíg mozogni tudok, ne is gondolj arra, hogy emberhúst főzz a horgodra. Inkább segíts, emeljük a vízbe ezt a szerencsétlent.

A rablógyilkos gúnyosan vigyorgott, hanem azért engedelmesen mozdult. Gernier rövid imát mormogott, azután összecsaptak a hullámok Froin feje fölé. Megették azt a kevés húst, ami még maradt s az orvos kiadta Rollnak vízadagját. A bádoggkannában még volt nyolc liter víz s ez a körülmény a nyílt tengeren valóságos főnyereménynek számított.

Ismét kifeszítették a vitorlát. Úgy okoskodtak, hogy a vihar alkalmasint erősen délre tereltesse őket, ha tehát minél előbb szárazföldet akarnak látni, északnyugat felé kell haladniok.

Gerniert délidőben elnyomta a fáradtság. A csónak végén ülve elaludt s amikor felébredt már alkonyodott. Roll a csónak orrában hevert és nagy figyelemmel horgászott. Abban a pillanatban,

amikor az orvos felkelt, hogy közelebb lépjen, a horog megfeszült, majd hangos pattanással elszakadt a zsinór s csak csonka darabja maradt a rablógyilkos kezében.

Roll káromkodva ugrott fel.

Gernierben felébredt a gyanu. Közelebb lépett.

— Roll, te bitang... mit jelent ez a horgászás...?

— Azt, hogy túlságosan nagy hal akadt a csemegére. Meg ha nagyon kíváncsi vagy, hát azt is, hogy az ember sohase végezzen fél munkát. Most elteheted az erkölcsös beleidat aszalódni...

Az orvos émelyegve ment vissza a helyére. Froin holttestét tehát mégis csak megcsonkította ez az emberbőrbe bűjt fenevad. Talán még előbb, mint ő felfedezte, hogy a szerencsétlen kiszenvedett. Sőt az sem kizárt, hogy Roll segített is kicsit a láznak végezni áldozatával.

Elhatározta, hogy lehetőleg semmit sem alszik, amíg szárazföldre nem érnek.

Másnap egész nap korgó gyomorral nézték a

Olvassa az

ANTENNA

képes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor és a legjobb műszaki közlemények

ára csak

6 fillér

 Mindenütt kapható

tengert. Sehol hajónak még a füstje sem látszott. Alig beszéltek egymással. Roll százszor is végigkutatta a csónakot ételhulladékot keresve — eredménytelenül.

A következő napon elfogyott a vizük s szököstük nyolcadik napján elgyengülve, kiszáradt torokkal feküdtek a gyékényvitorla keskeny árnyékában.

Roll azonban hirtelen felegyenesedett s ki nyújtott kezével dél felé mutatott.

— Föld... sziget!...

Remegő kezekkel fordította meg a vitorlát. A csónak orra a keskeny kék sáv felé fordult s Gernier is ujult reménnyel figyelte a csónak mellett fodrozódó hullámokat.

XI. FEJEZET.

A sziget közelében néhány halászbárka vitorlája csillant meg előttük a napfényben. Gondosan kikerülték őket s alkonyodott, amikor végre a csónak megfeneklett a puha fővényen.

Pálmaligetetek bólogattak előttük a könnyű délkeleti szélben, beljebb ültetvények látszóttak, egyébként azonban kihalt és üres volt a partszéllet.

Roll belegázolt a vízbe s alig követte példáját Gennier is, Roll megfordult s a csónakot visszalökte az áramlatba.

— Eredj a pokolba — szólt utánna megvetően — rád sem lesz szükségem többet...

— Talán tudod, hogy hova jutottunk...?

— Tudja az ördög... Csak abban vagyok biztos, hogy nem Guyannában vagyunk és ez a fontos. Nézd meg ezeket az ültetvényeket. Ilyen üde zöld színről Cayenneben álmodni sem lehet.

— És ha elfognak...? Ha visszaadnak bennünket a franciáknak...?

Roll harsányan hahotázott.

— Csak nem gondolod, hogy engem még egyszer él lehet fogni? Inkább a tiz körmömmel tépem

fel az ereimet... hohó, barátom, nekem elég volt a bagnoból az a néhány esztendő, amit ott töltöttem...

Gyors lépésekkel indultak meg a legközelebbi pálmafák felé. Kókuszpálmák voltak húsos, jóízű gyümölcsökkel. Valósággal felüdültek tőle.

Gernier, amint elverte éhségét, visszament a tengerpartra, ledobta elnyűtt ruháit és megfürdött. Roll melléje heveredett a partra és gondtalanul felesegve szórakoztatta.

— No lám, meglátszik, ki az úr... úgy fürdesz itt, mintha valami elegáns ficsur lennél. Talán látogatóba készülsz...? Mi... Nem is volna rossz valami szép, illatos fehérceled, azt elhiszem. A nyugati bagno után üdülésszámba menne. Persze, jó vacsorával, cigarettával, meg miegymás... De most már mozogj, ideje, hogy valami után nézzünk. Meg van a pénzed...?

— Csak húsz frank. Ami papírban volt, az elázott.

— Nem baj, egyelőre elég lesz az is. Add ide, talán sikerül valami falut felfedeznünk.

Az orvos nem felelt, de esze ágába sem jutott, hogy megváljon nehezen szerzett filléreitől. Megindultak a tengerparton, majd rátértek egy kitaposott ösvényre, amely az ültetvények felé vezetett.

Hamarosan elérék az első cukornád-táblát, de sehol embernek nyomát sem látták. Roll nyugtalanul csavargatta a nyakát, sehogyan sem értette a nagy csendességet. Távolról harangszó csendült feléjük.

Gernier felemelte a fejét.

— Ünnepe van, vagy vasárnap. Azért nem látunk dolgozó embereket. Keressük meg a tanyát, ott majd megmondják, hogy hová kerültünk.

— Hogyne... és esetleg mindjárt nyakon is csípnék... Csak óvatosan. Lakott helyeken szívesebben teszek éjszakai látogatást.

A vitatkozásnak váratlanul vége szakadt, mert az ültetvény mögül csinos tanya bukkant eléjük. Magányos kerti-lak állt az út szélén, távolabb fészekrek, azok mögött istálló és egy magas, kőből épített ház teteje látszott.

A fészerek környékén néhány juh kérődzött, egyébként álmosító csend és nyugalom ült meg mindent.

Roll vigyorogva bólintott.

— Ez már nekem való eset. Úgy látszik, itt még nekem sem kell várnom éjszakáig.

Habozás nélkül előrelődult a ház felé s Gernier kedvetlenül követte azzal a szilárd elhatározással, hogy ha kell, erőszakkal is megakadályozza társát a rablásban.

Roll elérte a házat. Óvatosan körülnézett, majd a szélső ablakhoz ment és miután gondosan körülkémlelt, hatalmas lendülettel átvette magát a párkányon. Az orvos megállt. Pillanatig arra gondolt, hogy visszafordul és másfelé próbál szerencsét, a ház felől azonban ebben a percben velőtrázó sikoltás hangzott fel. Gernier, mint a nyíl pattant előre, hogy megakadályozza az újabb gonoszszágot. Átvette magát az ablakpárkányon.

Kis szoba tárult eléje alacsony heverővel s asztalkával, amelyen néhány könyv feküdt. Roll a szoba közepén állott. Izmos karjai között fiatal nő vergődött. Az óriás tenyere betapasztotta száját s második sikoltásra már nem volt alkalma. Amint Gerniert megpillantotta, Roll vigyorogva hátrafordult.

— Na...? Mit mondtam...? Csinos halacsát fogtam, mi...? Pedig én meg sem fürödtem...

— Azonnal engedd el. A tanya felől kutyaugatást hallottam.

— Eszed tokját. A kutyaugatást én messziről megismerni. Inkább nézz körül, milyen emléket vihetnénk magunkkal.

Gernier nem válaszolt. Kissé hátrahuzódott s a következő pillanatban Rollra vetette magát. Az őriást váratlanul érte a támadás s Gerniernek a tarkójára irányított hatalmas erejű ütésétől megtántorodott. Elengedte a leányt s szemében a gyilkolás állati ösztöne villámlott fel, amikor új ellenfelére vetette magát. Nem küzdelem volt, ami következett; tépték, harapták, rugták és marták egymást a földön hemperegve, tagolatlan hördülésekkel, kidülledő szemmel. Észre sem vették, hogy a lány közben eltűnt.

Roll gyors mozdulattal kiszabadította kezét Gernier szorításából s ökle pörölyként csapott le az orvos állára. Gernier szédülten kapkodott levegő után s a rablógyilkos felhasználta a pillanatnyi előnyt. Kibújt Gernier alól s tenyere az orvos tarkára feszült. Mély sipolás jelezte az orvos tüdejéből kiáramló levegőt, amikor váratlanul lövés dörrent s Roll szorító karjai elernyedtek.

Gernier lihegve tápászkodott. Vibráló szemek csak nehezen különböztették meg maga körül a tárgyakat.

Rohanó lépéseket hallott, majd megpillantotta a leányt is, kezében füstölgő revolverrel. A menekülés ösztönös mozdulatával fordult az ablak felé, a leány hangja azonban megállította.

— Ne mozduljon... a ház körül fegyveresek vannak s ha felbukkan, lelövik.

— Mit akar tőlem...? Nem vagyok sem rabló, se gyilkos.

— Hanem szökött fegyenc talán... — dörrent egy mély hang az ajtó felől.

Gernier villámgyorsan hátrafordult. Sámsoni termetű, idősebb férfit pillantott meg. Kezében puskát tartott s arcáról nem sok jót lehetett leolvasni.

Az orvos pillanatig gondolkozott. Azután vállat vont.

— Nos, igen, szökött fegyenc vagyok. Cayenneből jöttünk hatan, most már csak egyedül vagyok. Verjenek bilincsbe, ha tetszik...

Legnagyobb meglepetésére a férfi a lányra nézett, azután mind a ketten egyszerre fordultak feléje.

— Azt mondja, hatan jöttek...? Hát a többiek hol vannak...?

— Kettő szökés közben elmaradt, egyet szétéptek a kajmánok, a negyedik útközben halt meg. Ez itt, az ötödik, Roll volt, a vezetőnk.

— Úgy... és önt hogy hívják...?

— David Gerniernek — hívtak azelőtt.

— Kövessen...

A férfi hangja kurta volt, csaknem parancsoló. Átmentek az udvaron, amelyet már korábban is láttak, megkerülték a fészereket s oszlopos tornácra keresztül a magas ház előcsarnokába jutottak.

Gerniernek szinte bántotta a szemét a kényelem és pompa, amelyet olyan régen élvezett s

amelytől örökre elbúcsúzott, mielőtt Cayenne felé indították volna.

A férfi helyet mutatott egy karosszékekben, míg a leány is leült, átment a szomszéd szobába. Ujsággal a kezében tért vissza.

— Olvassa el ezt, bizonyára érdekelni fogja. Dolores addig gondoskodik valami ennivalóról.

A leány felállt és fürgén kiszaladt. Gernier pedig káprázó szemekkel olvasta a Vera Crus Express kétnapos számát.

„Megszökött egy ártatlanul elítélt fegyenc Cayenneből.

Hírt adtunk arról, hogy a napokban hatagú fegyencbanda megszökött a cayennei francia büntetőtelepről. Most arról értesülünk, hogy a fegyencek egyikének, David Gerniernek ártatlansága éppen akkor derült ki, mialatt a szökevények élet-halálharcukat folytatták a rengeteggel. David Gernier volt felesége Párisban öngyilkosságot követett el s a hatóságokhoz írt levelében bevallotta, hogy a négy év előtti gyilkosságot nem férje, hanem ő követte el. A búcsúlevél szerint az indította a gyilkosságra, hogy az áldozat, akibe régebbi idő óta szerelmes volt, tudni sem akart róla s bár férje beleegyezett volna a válásba, nem akarta őt feleségül venni. Az újabb bizonyíték alapján a párisi felsőbb bíróság azonnal újrafelvételt rendelt el a perben, de kétséges, hogy az ártatlanul elítélt megjelenhet-e a sorsdöntő tárgyaláson, hiszen a váratlan fordulatról nem szerezhett tudomást.”

Gernier leejtette az ujságot. Szemei szárazon égtek, cserepes ajkain alig érthetően buggyantak ki a szavak.

— Így kellett történnie. Az igazságnak előbb vagy utóbb ki kell derülnie

— Visszamegy Franciaországba...?

— Nem — ingatta a fejét Gernier csendesen, de határozottan. — Azért vállaltam az egész képtelen vádat, mert a feleségem gyermekének nevét nem akartam még jobban meghurcoltatni. Most, hogy kiderült minden, nincs ott semmi keresnivalóm. Talán akad még valahol valami csendes hely az én számomra is.

A férfi felállt. Gernier mellé lépett s kezét a vállára tette.

— Tudja, hogy hol van...?

— Nem.

— Margherita szigetén, amely Venezuela fennhatósága alá tartozik s amelynek én vagyok a kormányzója. Kétezeren lakunk itt, de fehérek csak százötvenen mindössze. Itt bizony elkélne egy orvos és valamennyien boldogok lennének, ha arra határozna el magát, hogy itt marad velünk.

Elhallgatott, majd hozzátette.

— Gondolkodjék előbb, ráér választ adni pár nap múlva. Ha marad, azt hiszem, könnyen elintézhetem, hogy megkapja a venezuelai állampolgárságot. Nos, itt van Dolores is, a leányom. Ő majd megmutatja önnek a szigetet. Nem nagy a mi bírodalmunk, de termékeny és ami a fő, mi valamennyien szeretjük.

Gernier felállt. Szeme a távoli ültetvények

felé tekintett, amelyeknek úde zöld táblái között most egy csapat félvér közeledett énekelve. Az orvos visszafordult. Hangja kissé tompa volt, de őszinte megbékélés zengett benne.

— Nem kell gondolkoznom. Köszönöm a szíves ajánlatát. Maradok...

— VÉGE. —

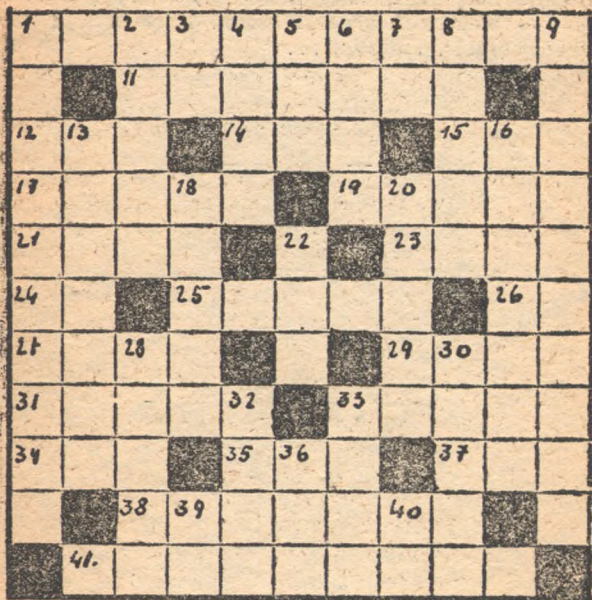
MEGJELENIK HETENKÉNT.

MINDEN JOG FENNTARTVA.

Felölös szerk. és kiadótulajdonos: Báthory-Hüttner János Dr.

Stádium Rt., Budapest. — Felölös üzemvezető: Györy Aladár.

Keresztrejtvény.

A Tarka Regénytár szerkesztőségének új címe:
 Budapest, VIII., József-körút 5. szám, III. emelet.
 A szerkesztő fogad: minden csütörtökön 6— $\frac{1}{2}$ 8 óra
 között.

VIZSZINTES SOROK: 1. Magyar film címe. 11. Jóságú. 12. Háziállat. 14. Közteher. 15. Ajtón van. 17. Vissza: ruhakészítő. 19. Köröm betűi keverve. 21. A végzet — más szóval. 23. A forradalmi idők egyik alakulatának kezdőbetűi. 24. Már mássalfiangzói. 25. Kisdédóvó. 26. Felkiáltó szó. 27. Kettős. 29. Majdnem puhít. 31. Nyári eső. 33. Bőrkészítő. 34. Strand eleje. 35. Etelnek van. 37. A. Z. E. 38. Szakadár. 41. A legszebben éneklő madár.

FÜGGŐLEGES SOROK: 1. Község Pest megyében. 2. Zivatar. 3. Rangjelzés. 4. Pohár — idegen szóval. 5. Betűpótlással: kiad. 6. Az anyag legkisebb része. 7. Fontos ásvány. 8. A kukorica egyik betegsége. 9. Sertésfajta. 13. Savanyítani szokták. 16. Árvák oltihona. 18. Vissza: nemzet. 20. A zsiráf-fajták családjába tartozó, kihalóban levő állatfaj (ö = o). 22. Lakoma. 28. Eperrel beültetett terület. 30. Munka betűi keverve. 32. Vissza: papírra vet. 33. Leng ikerszáva. 39. Rag. 40. E. A.

A Tarka Regénytár

eddig megjelent kötetei:

II. évfolyam

1. J. Tempest: Vámpír.
2. E. Marceau: A gilotin árnyékában.
3. C. Roberto: Al Doro bűnhődése.
4. Laroux: Marokkó kaland.
5. E. Friend: A Bevery Hill-i rejtély.
6. G. Förster: A sátni temploma.
7. B. Jale: A titokzatos fakir.
8. A. De Zaccas: Mumbull, a létszemű.
9. A. Croft: A rhanai nyakéke.
10. T. Simpson: A félelmetes tong.
11. P. Hawker: Az Amazonas titka.
12. L. Schaffer: Előre megfontolt szándékkal.
13. E. Girde: Lady Stanley.
14. A. Rodriguez: Ki a következő?
15. E. Tompson: Az elveszett oázis.
16. A. C. Hell: Mandzsúria a lockán.
17. C. Green: A sátni báb-színháza.
18. F. Schultz: A forrongó Abesszíniában.
19. L. Chiron: Harakiri.
20. F. Wahl: Átkos szenvedély.
21. Alex. H. Asch: Az ördög-sziget fantóma.
22. P. Thomas: A halálos játszma.
23. K. Friek: Igazolja magát.
24. Lol. U. Chaly: A fekete kastély titka.
25. Juhász Lajos: Átkos pénz.
26. B. Burke: Izgalmas éjszaka.
27. G. Förster: Ninive zsarnoka.
28. E. Thompson: Gyilkos múmia.
29. Fred A. Colley: A szamatra kísértet.
30. L. Grave: A szélhámos.
31. E. Girde: Gyilkosság a szeánezon.

A Tarka Regénytár

eddig megjelent kötetei:

II. évfolyam

32. Arthur Townsend: A fekete vitorlás.
33. J. Croix: Szökés a Santé-ből
34. O. Wood: Az ember-csempész.
35. E. A. Rodriguez: A Waterloo-híd regénye.
36. Richard Powell: A sang-hai holdas.
37. A. Betnar: A hétéletű.
38. St. Georges: A dzsungel királynője.
39. G. Forster: A vérző Barcelona.
40. Frantz Schulz: A tigrösarcsü ember.
41. O. Wood: Az aranyásó.
42. E. Girde: A csuklyás lovas.
43. E. Beck: A preri királya.
44. St. Georges: A vesztés.
45. G. Forster: A san-sebastiani futár.
46. E. A. Rodriguez: Az alcázari máglya.
47. L. Grave: Öt év...
48. P. Beery: A szőke kőműv.
49. Ara Rolf: Sárga veszedelem.
50. E. Beckinger: Kémek harca.
51. Forest A.: Fárhaj a levegőben.
52. L. Grove: A mosolygó geng.

53. L. Marleaux: A platinafogó.

III. évfolyam

1. Forster G.: Ninette.
2. E. Girde: A déli sark aranya.
3. G. Forster: Tom Bailey milliói. I.
4. G. Forster: Tom Bailey milliói. II.
5. L. Grave: Az utolsó golyólg.
6. N. Thompson: A vágató árnyék.
7. Fred O'Conney: Mexikói rémek.
8. Francis Burke: A félclem völgye.
9. Ernest Beck: A hindu bosszúja.
10. E. Clark: A kísértethajó.
11. James Grand: A bálvány titka.
12. Alexej Balabanoff: A cseka szolgálatában.
13. O. Wood: Kína tigrise.
14. Spencer Wals: A fekete macska.
15. P. Hawker: A texasi bandita.
16. A. Forest: A fehérköpönyes sántán.

Kaphatók a Tarka Regénytár Kiadóhivatalában VIII. József-kt 5.

A TARKA REGENYTÁR

legközelebb megjelenő kötete:

E. BECK

A fekete lovas

című páratlanul izgalmas vadnyugati regénye. E. Beck ma Max Brand mellett egyike a töretlen romantikájú vadnyugat legegységibb ízű, legfordulatosabb cselekményt összezsúfoló íróinak. A fekete lovas című legújabb regénye a Grand Canjon sziklabérceinek kőkeménnyé edzett embertipusát rajzolja meg s szoborba öntött alakjainak sorsában plasztikusan rajzolódik meg a mai vadnyugat izgalmas, változatos, de ezer veszélyt jelentő élete.

Egy keletről érkezett fiatalember kerül össze a rettegett revolver-hősökkel; de éppen védtelensége s éppen az elszenvedett vereség korbácsolja tette s szunnyadó szenvedélyeket, amelyek végigviharznak a prerin s végül is elsöprik a kis telep boldogulásának útjában álló akadályokat.

Fordulatokkal telt, izgalmas regény a Tarka Regénytár legközelebbi kötete.

**A legjobb,
legtartalmasabb,
legolcsóbb**

képes rádióhetilap az

Antenna

Á r a

6

fillér

Mindenütt kapható

Esti Újság

A jobboldali
magyarország
magasszínvonalú
délutáni lapja

Á R A

6

FILLÉR

a

